

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període



Sèrie P - Número 5
19 de gener de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 3

SUMARI

Proposta de resolució

de creació de les comissions (tram. 252-00001/09) p. 3

Proposta de reforma

del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/09) p. 4

Compareixença

del president de la Generalitat per a donar compte de l'estructura
i la composició del Govern (tram. 350-00001/09) p. 4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució de creació de les comissions (tram. 252-00001/09). Junta de Portaveus. Debat i votació.
2. Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/09). Grups parlamentaris. Debat i votació.
3. Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern (tram. 350-00001/09). President de la Generalitat. Substanciació.

La presidenta

Molt honorable president de la Generalitat, vicepresidenta, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució de creació de les comissions... Senyor Uriel Bertran, per què demana la paraula?

Uriel Bertran Arrué

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...a l'ordre del dia, senyora presidenta.

La presidenta

L'ordre del dia està aprovat en junta de portaveus, i no sé quina és la qüestió que vostè planteja.

Uriel Bertran Arrué

Doncs... Junta de Portaveus. Bé, és que la setmana passada vam presentar una interpellació amb relació a l'opinió del Govern de la Generalitat...

La presidenta

Perdó –perdó. En aquest ordre del dia?

Uriel Bertran Arrué

Vam presentar una interpellació la setmana passada i no se'ns ha comunicat la raó per la qual no s'ha inclòs a l'ordre del dia, sobre el capteniment de la conselleria de Justícia amb relació a les consultes sobre la independència.

La presidenta

Senyor Bertran, en aquest ordre del dia tenim tres punts taxats. Ja se li donarà resposta, però aquest ordre del dia va ser aprovat per la Junta de Portaveus, i ja no seguim amb aquest...

Uriel Bertran Arrué

En tot cas, la resposta no ens ha arribat...

La presidenta

Senyor Uriel Bertran, ja no té la paraula. Comencem amb l'ordre del dia.

**Proposta de resolució
de creació de les comissions
(tram. 252-00001/09)**

El primer punt és la Proposta de resolució de creació de les comissions.

D'acord amb l'article 51.1 del Reglament, correspon al Ple del Parlament acordar per majoria absoluta el nombre i l'àmbit de les comissions legislatives, a proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus. Així mateix, l'article 54.1 del Reglament estableix que el Ple del Parlament pot acordar la creació de comissions específiques.

Passem ara a la Proposta de resolució de creació de comissions, que té el suport dels grups parlamentaris. Prego al secretari primer que doni lectura a la proposta.

El secretari primer

«Comissions legislatives: Comissió d'Afers Institucionals; Comissió d'Economia, Finances i Pressupost; Comissió d'Empresa i Ocupació; Comissió de Justícia; Comissió d'Interior; Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural; Comissió d'Ensenyament i Universitats; Comissió de Territori i Sostenibilitat; Comissió de Benestar, Família i Immigració; Comissió de Cultura i Llengua, i Comissió de Salut.

»Comissions específiques. Comissions de Seguiment: Comissió d'Igualtat de les Persones; Comissió de Polítiques de Joventut; Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea, i Comissió de Cooperació i Solidaritat.»

La presidenta

Moltes gràcies, secretari primer. La Proposta de resolució de creació de les comissions ha estat presentada per tots els grups parlamentaris, i, atès que s'ha convingut que no hi hauria intervencions, passarem directament a la votació.

En aquest sentit, vull recordar que la diputada Laura Vilagrà, de baixa per maternitat, delega el seu en la portaveu del seu Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyora Anna Simó. Al mateix temps, tenim la petició de la senyora Maria Senserich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que també per baixa per maternitat delega el seu vot en el portaveu del grup, el senyor Jordi Turull, eh? *(Pausa.)* D'acord.

Senyores diputades i senyors diputats, en tant que és la primera votació que fem en aquesta legislatura, una votació que per una altra banda és molt simple o molt senzilla, jo crec que val la pena no demanar el vot per assentiment, sinó provar la forma de votació, amb el benentès que si algun diputat o diputada s'equivoca no tenim avui cap problema. En aquest sentit, els recordo i els informo que en el moment que aquesta presidenta digui «Comença la votació» comença el temps, i vostès en primer lloc han de prémer el botó que hi posa «Presència»; en primer lloc, el botó que hi posa «Presència». I, un cop premut aquest botó, després poden exercir el seu vot en funció de si ha de ser afirmatiu, negatiu o abstenció.

(Pausa.)

Passa algun problema en alguna filera? (Veus de fons.) No, no; no va perquè no hem donat encara el punt de sortida. (Remor de veus.) Un moment.

(Pausa.)

Ja està? Tot solucionat? (Pausa.) Doncs, en el moment que jo digui...

Comença la votació. (Remor de veus.) Un moment, un moment... (Veus de fons. Pausa.) El problema no és de vostès, eh?

Ara comença la votació.

La resolució per la qual es creen les comissions ha estat aprovada per 126 vots a favor i 4 en contra.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia... (Veus de fons.) Perdó. La senyora Anna Simó, el sentit del seu vot, i el senyor Jordi Turull... Moltes gràcies.

Per tant, 128 vots a favor i 4 en contra –ja veuen que n'hem d'aprendre tots.

Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/09)

Per tant, passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de reforma del Reglament del Parlament.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, i atès que tots els grups parlamentaris i partits amb representació parlamentària han subscrit conjuntament una proposta de reforma del Reglament, el Ple de Parlament cal que es pronunciï prèviament sobre la possibilitat de tramitar aquesta proposta de reforma en lectura única.

Per tant, en primer lloc procedirem ara a la votació per acordar el procediment en lectura única. Amb els vots afirmatius s'entén que s'està a favor de la tramitació en lectura única, i amb els negatius, en contra.

Igual que abans...

Comença la votació.

Senyora Anna Simó, el vot de la senyora Vilagrà... Senyor Jordi Turull, el vot de la senyora Senserrich... Senyor Jordi Turull, sí.

Ha estat aprovat per 134 a favor.

A continuació, procedirem a l'aprovació de la Proposta de reforma del Reglament en lectura única. Els recordo que el text ha estat publicat en el dossier del Ple, i per tant podem exonerar de la seva lectura.

Passem, doncs, a la votació de la Proposta de reforma del Reglament per regular els subgrups parlamentaris dins el Grup Mixt. Els recordo que d'acord amb la disposició final del Reglament, aquesta votació requereix el vot favorable per majoria absoluta.

Començarem la votació. Comença la votació.

Senyora Anna Simó... Senyor Jordi Turull...

Doncs, aquesta proposta ha estat aprovada per 134 vots a favor.

Compareixença

del president de la Generalitat per a donar
compte de l'estructura i la composició
del Govern (tram. 350-00001/09)

El tercer punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat per donar compte de l'estructura i la composició del Govern.

D'acord amb l'article 150 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant del Ple del Parlament per donar compte de l'estructura i composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Artur Mas.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Senyora presidenta del Parlament, membres de la Mesa del Parlament, senyora vicepresidenta, senyores conselleres, senyors consellers, senyor cap de l'oposició, senyores diputades, senyors diputats, compareixo en aquest Parlament d'acord amb la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern per donar compte de l'estructura i composició del nou Govern de la Generalitat de Catalunya. I m'agradaria, per tant, aprofitar aquesta intervenció per explicar, encara que sigui, doncs, de manera sintètica, i després per respondre també a les seves preguntes, però en qualsevol cas per explicar quina és l'estructura d'aquest Govern i alguns dels motius que hi han portat.

En primer lloc, dir-los que la composició del Govern i l'estructura del Govern responen a un programa que es va aprovar en aquest Parlament de Catalunya en la sessió d'investidura el passat mes de desembre; un programa de govern a partir del moment en què va comptar amb el suport majoritari d'aquesta cambra. Aquell programa, que havia estat un programa electoral, en el moment en què va ser guanyador d'unes eleccions es va convertir, hi insisteixo, en un programa de govern, aprovat per aquest mateix Parlament.

Aplicar un programa, qualsevol, i sobretot un programa de govern, exigeix i requereix que hi hagi un lideratge, i que hi hagi un lideratge al més, diguem-ne,

clar possible i amb la major força possible. I, per tant, l'estructura d'aquest Govern, començant per aquí, s'enceta amb aquesta imatge d'un lideratge que ha de ser potent, i més en les circumstàncies actuals de país, i aquest lideratge, com vostès poden comprendre perfectament, correspon al cap del Govern, en aquest cas al president de la Generalitat.

I he de dir que s'ha fet l'estructura del Govern pensant també en la manera en què s'ha d'exercir aquest lideratge. Un lideratge que jo no defujo, perquè no defujo les meves responsabilitats, ni defujo tampoc la confiança obtinguda pel poble de Catalunya, i tampoc la confiança obtinguda per aquest Parlament.

Crec que són temps de donar la cara, no d'amagar-se, i, a més a més, són temps de prendre decisions, encara que alguna d'aquestes decisions, lògicament, no seran gens fàcils, i algunes, fins i tot, poden ser doloroses en algun sentit, m'hi referiré després, al final de la meua intervenció, quan parli com a resum final del perquè d'aquesta estructura de govern.

Però, hi insisteixo, crec que la primera decisió que calia prendre era donar-li força a la presidència de la Generalitat, en l'estructura del Govern, per exercir aquest lideratge i per prendre decisions en aquests moments que tothom sap que són difícils.

Sobre la composició. Vostès recordaran que en molts moments d'aquests darrers mesos, abans de les eleccions, em vaig referir contínuament a allò que jo en deia «el Govern dels millors». Entenc perfectament que aquesta és una definició que té una càrrega subjectiva important; per a uns els millors poden ser uns i per a altres poden ser uns altres, i per tant, doncs, ja admeto que hi ha una crítica fàcil sobre aquesta definició, precisament per aquest caràcter subjectiu d'aquest mateix concepte.

Ara bé, sobre la composició del Govern –i així s'ha interpretat en molts àmbits de l'opinió pública i de l'opinió publicada–, crec que no es pot negar que aquest és un govern que combina alta capacitat tècnica, excel·lència professional i experiència i bagatge polítics; crec que això no es pot negar. Després es pot estar més o menys d'acord amb un nomenament, amb un altre nomenament, amb la composició del Govern en el seu conjunt, el que vostès vulguin, però aquesta alta capacitat tècnica, aquesta excel·lència professional, combinada, en bastants casos, amb experiència i bagatge polítics, crec que això no es pot negar. I, en qualsevol cas, jo mateix hi vull posar èmfasi no només perquè va ser un compromís de fer-ho d'aquesta manera, sinó perquè crec que era una necessitat en les circumstàncies actuals del país.

A més a més, aquest és un govern que, com vostès poden comprovar perfectament, no està constrenyit als límits estrictes d'una formació política, o de dues formacions polítiques, en aquest cas Convergència i Unió. Evidentment hi ha una part central, una part troncal d'aquest Govern que són persones vinculades a Convergència i Unió, això és lògic per altra banda, és el nostre Grup, de Convergència i Unió, el que dóna d'entrada suport a aquest nou Govern de Catalunya, però no és menys veritat, no és menys cert que

en el disseny i en la composició d'aquest Govern es va intentar traspasar les fronteres dels partits, dels partits que donen suport en aquest Govern, anar més enllà, i fer-ho, a més a més, buscant gent també, en aquest cas, de primera fila. I crec que així ha sigut, crec que puc afirmar, sense, diguem-ne, exagerar, crec que puc afirmar que el propòsit ha estat, en gran part, diguem-ne, complert. Complert perquè, fixin-se que, de fet, dels onze consellers i conselleres que formen aquest Govern, més el mateix president, n'hi ha quatre que no són ni de Convergència ni d'Unió, un percentatge alt, fins i tot molt alt, que testimonia, que dóna, doncs, rellevància en aquesta aposta que es va fer en el seu moment de fer un govern d'ampli espectre, anant a buscar gent, hi insisteixo, de primera fila en les diferents disciplines i en les diferents responsabilitats que després s'havien d'assumir.

Un govern, com vaig dir en el debat d'investidura, que vol escoltar, que vol escoltar, i que a més a més vol ser ajudat, que vol deixar-se ajudar, i que necessita ser ajudat, no només pels grups d'aquest Parlament, ho reitero un cop més, sé que el Grup de Convergència i Unió tindrà tendència a ajudar-nos, això vull pensar, però aquesta invitació que aquest Govern vol ser ajudat també és una invitació que va més enllà de Convergència i Unió. En el debat d'investidura, doncs, això no es va poder fer del tot explícit, tot i que finalment es va arribar a un acord, tot just per a la investidura, amb el Partit Socialista de Catalunya, que jo valoro perquè això va fer possible poder encetar aquesta legislatura i que hi hagués un govern en el nostre país amb una sèrie de compromisos que complirem, però el que a mi m'agradaria és que vostès se sentissin convidats, tots vostès, a poder ajudar aquest Govern en uns temps difícils i complicats i en uns temps en què el Govern, hi insisteixo, vol escoltar i vol deixar-se ajudar.

En aquesta línia hi havia un compromís, que vaig fer explícit en el debat d'investidura, el mes de desembre, que era crear una sèrie de consells assessors amb gent també de màxima rellevància, amb gent també de primeríssima fila en el país, de fora dels partits, si calia, fins i tot principalment de fora dels partits, que ens poguessin assessorar en diferents matèries, sensibles en aquests moments des del punt de vista de l'acció de Govern i de l'acció de país.

I en aquest sentit ja s'han creat el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement, que presidirà el senyor Salvador Alemany, en aquest moment president del Cercle d'Economia, i el Consell Assessor per a la Sostenibilitat i el Progrés del Sistema Sanitari, que presidirà el president del Col·legi de Metges de Barcelona, el senyor Miquel Vilardell, que va ser precisament nomenat en la sessió de Govern d'ahir.

I, com vostès saben –i estem en converses en aquest sentit amb el Grup Parlamentari del Partit Socialista–, com vostès saben hi va haver una iniciativa per crear també un consell assessor en matèria de polítiques social i familiar, estem treballant en aquest sentit per poder també afegir en aquests altres consells aquests òrgans d'assessorament, però que no només són d'assessorament, sinó que també poden ser, en algun moment, de representació i d'acció, perquè en aquests òr-

gans se'ls pot confiar, tant per part del Govern com del mateix Parlament de Catalunya, se'ls pot confiar que facin accions en nom de les institucions d'autogovern del nostre país.

L'altre concepte que crec que defineix aquesta estructura de govern i en la qual hem posat l'accent des del primer dia i l'hi seguirem posant és el concepte i el compromís de l'austeritat i de l'aprimament, començant aquesta austeritat i aquest aprimament per allò que en podríem dir l'estructura política de la Generalitat, l'estructura política del Govern i de l'Administració. Ho vàrem dir, ens hi vàrem comprometre, en vàrem parlar molt, figura en el nostre programa d'investidura, i per tant en el programa de govern, i ho estem executant. Les tres xifres que crec que avalen aquestes primeres passes d'execució de l'austeritat i de l'aprimament, en aquest cas de l'estructura política, són que hi ha un 20 per cent menys de departaments –n'hi havia quinze, ara n'hi ha dotze, això és fàcilment comprovable perquè en aquest primer banc hi ha menys gent que no pas la que hi havia, vol dir que hi ha menys departaments, menys conselleres i consellers, un 20 per cent de reducció. Menys alts càrrecs, directors generals, secretaris, secretaris generals, concretament de 177 a 137, una reducció de gairebé el 23 per cent. I des d'ahir, un 40 per cent menys de personal eventual i personal de confiança política, de 218 a 130.

No són percentatges petits de disminució, són percentatges alts, en la línia del que havíem compromès també en el nostre programa, recordin que sempre havíem dit que reduiríem aquesta estructura política entre el 20 i el 25 per cent, entre una cinquena part i una quarta part, això ha anat una mica més enllà del nostre propi propòsit, jo ho celebro, perquè en un moment en què caldrà demanar sacrificis a molta gent a nivell de país per sortir d'aquesta situació, cal que l'exemple es prediqui des del primer moment i des de la primera instància del país, en aquest cas, des del propi Govern de Catalunya.

Fetes aquestes, diguem-ne, pinzellades sobre l'estructura i la composició del Govern en els seus trets més principals o més rellevants, permetin-me que faci també alguna referència sobre les decisions principals que afecten la mateixa estructura del nou Govern. Com els deia al començament de la meua intervenció, s'ha dissenyat un departament de la Presidència potent –no ho nego– que permeti exercir el lideratge, ho he comentat abans, i més en aquest moment d'arrencar la legislatura, i sobretot en aquests primers dos anys, que clarament seran els dos anys que es preveuen més difícils i més complicats. Per tant, en aquest moment de la arrencada, en aquest moment de posar en marxa els motors, en aquest moment de començar a accelerar calia, crec, donar-li aquesta força i aquesta capacitat de lideratge al Departament de la Presidència, i, en aquest sentit, al mateix president de la Generalitat. Aquesta és una de les decisions que es van prendre, que vull, doncs, comentar perquè ha estat objecte també de diferents valoracions i comentaris, però és una decisió volguda i el motiu és aquest que ara els comentava.

Una altra decisió rellevant va ser convertir el Departament de Governació i Relacions Institucionals en

un departament que tingués rang de vicepresidència, i això per donar força a les relacions institucionals i a la modernització, la necessària modernització de la nostra Administració pública. I quan parlo de Relacions Institucionals m'estic referint a temes tan necessaris com les relacions amb el Parlament de Catalunya, nosaltres no oblidem, com a govern, que som un govern que malgrat que està suportat per una àmplia majoria en el Parlament de Catalunya, aquesta no és una majoria suficient per aprovar determinades lleis i determinades iniciatives, en definitiva, no està suportat, el nostre Govern, per una majoria absoluta, i per tant, conscients d'això, sabem que cal fer un esforç permanent de diàleg, de diàleg constructiu amb la resta de grups parlamentaris i d'aquí que el Departament que ha de liderar tota aquesta relació amb el Parlament de Catalunya, des de l'òptica del Govern, sigui un departament que agafi un relleu, diguem-ne, especial. Exactament igual que passa amb la relació amb el Govern central. Una relació que, com vostès poden comprovar aquests dies, no serà, diguem-ne, planera, en el sentit que no serà fàcil, hi ha arestes, moltes arestes, en aquesta relació –ja s'està veient–, però, de tota manera, nosaltres li concedim també una importància gran que aquesta relació sigui una relació el màxim de constructiva possible, entre altres coses perquè els temes que s'han de resoldre, en alguns casos, o fins i tot en molts casos, requereixen la col·laboració del Govern central. I això obliga, almenys des del començament, que el primer propòsit del Govern de Catalunya sigui un propòsit d'entesa institucional, i fins i tot d'eficàcia en la relació institucional.

Altra cosa és que el Govern central s'hi posi bé o no, de moment he de dir que no s'hi posa bé, i en prenem nota, però la nostra voluntat és que aquest diàleg i aquesta relació institucional siguin el màxim de fluids possible, sobretot per intentar resoldre problemes concrets que cal resoldre i que seran, si es poden resoldre, en benefici del conjunt dels ciutadans de Catalunya. Això requereix també un departament de Governació i Relacions Institucionals que tingui, doncs, un relleu especial, exactament igual que el que afecta la relació amb el món local de Catalunya. Són tres àmbits de la relació institucional: Parlament, Govern central, món local de Catalunya, als quals cal donar aquesta força també d'interlocució.

Aprofito –i faig un petit parèntesi perquè ha estat objecte de tota mena de comentaris– per explicar, també dintre d'aquest marc del Departament de Governació i Relacions Institucionals, el perquè s'ha confiat la presidència de les comissions bilaterals entre el Govern de Catalunya i el Govern central al senyor Josep Antoni Duran i Lleida, amb el benentès que ho dic ara perquè l'àmbit de relació entre el Govern central i el Govern de la Generalitat es fixa en bona part a través del Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Suposo que vostès després faran algun comentari en aquest sentit, he llegit comentaris, fins i tot crítiques, valoracions de tota mena, això respon a aquesta voluntat de situar la millor gent en els llocs de màxima responsabilitat, gent amb experiència, gent de primera

fila, gent que pugui aportar, no en benefici del Govern només ni principalment, sinó en benefici del conjunt del país. I crec que la situació de Catalunya és prou delicada perquè no fem una aposta radical de situar la millor gent allà on la puguem posar. I en aquest sentit, si volem fer una aposta també de col·laboració i de relació institucional fluida amb el Govern central, nosaltres l'hem de fer, aquesta aposta, des del primer dia, amb el benentès que si aquesta aposta surt bé ens en felicitem, i per això hi situem la millor gent, però que si no surt bé ens sabrem defensar. Si aquesta aposta que fa el Govern de Catalunya, inicial, de col·laboració lleial amb el Govern central no surt bé, nosaltres, hi insisteixem, ens sabrem defensar.

L'altra gran decisió d'aquest Govern és concentrar en un sol àmbit el Departament d'Economia, amb les funcions tradicionals d'aquest departament, amb Universitats i Recerca, posar-ho tot sota un mateix paraigua, sota la rúbrica, sota el concepte de coneixement, un departament d'Economia i Coneixement. I aquí s'ha de veure com una aposta rotunda de cara a un model que ha d'anar evolucionant en el nostre país i en la nostra estructura econòmica, en el nostre teixit productiu, una aposta cada vegada més insistent des del punt de vista de lligar sectors productius i coneixement, sectors productius i recerca, sectors productius i relleu, en aquest sentit, de la universitat. Per dir-ho ras i curt: és un missatge de futur –és un missatge de futur. I si, a més a més, això, doncs, recau en les bones mans... –crec poder-ho dir així, són reconegudes gairebé a tot arreu, sense excepció–, si això recau en les bones mans del conseller Andreu Mas-Colell, doncs, aleshores doble efecte positiu en aquesta línia que els comentava.

En el Departament d'Economia s'hi concentra, també, la part tributària del joc, per tenir un sentit, diguem-ne, comú en aquesta part de recaptació de tributs, en la mesura que el joc té una part significativa de recaptació tributària; i també s'hi afegeixen, en el Departament d'Economia, els organismes transversals de gestió d'infraestructures, allò que tradicionalment... –no només en els governs anteriors, sinó també en els governs del president Jordi Pujol–, aquells organismes transversals de gestió d'infraestructures, com GISA, com Regsa, que estaven concentrats en els departaments més sectorials –concretament en el Departament, aleshores, de Política Territorial i Obres Públiques– passen a una dinàmica, diguem-ne, més d'organització econòmica, i, en aquest sentit, passen a dependre directament del Departament d'Economia i Coneixement.

Una altra gran decisió de l'estructura de govern –i més atenent les circumstàncies actuals del país i les prioritats del nostre Govern, i crec que de la societat catalana– és haver creat un gran departament d'allò que en podríem dir economia productiva –economia productiva–, economia real, indústria, comerç, turisme, energia, telecomunicacions, tot allò que, en definitiva, doncs, forma part molt majoritària del nostre teixit productiu. I sabem perfectament –jo ho he repetit moltes vegades– que de l'evolució d'aquest teixit productiu en dependrà el benestar de la societat cata-

lana i el gran objectiu d'aquest Govern, i crec que sobretot del país al qual nosaltres hem de servir, que no és altre que crear ocupació, crear llocs de treball, que hi hagi feina. Aquest és el gran objectiu, el primerísim i principalíssim objectiu. I, per tant, aquesta estructura respon en aquesta finalitat: que hi hagi en un sol àmbit tota l'economia productiva concentrada, tota –ara faré alguna excepció–, però una major part de l'economia productiva concentrada, i a més a més posar en aquest àmbit, en aquest paraigua, el que són les polítiques d'ocupació, per lligar producció, productivitat i generació de feina, de llocs de treball i d'ocupació.

Una altra decisió que crec que té sentit, i que a més a més és també rellevant, afecta dos altres departaments, i és situar les polítiques de sostenibilitat d'una manera més transversal en el conjunt del Govern. I per això s'ha creat un gran departament de Territori i Sostenibilitat, però també s'ha creat un altre gran departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural. Per tant, tota la part, diguem-ne, de medi ambient ja no està concentrada en un sol departament, sinó que comença a ser una política transversal en el conjunt del mateix Govern.

Aquests dos..., aquests dos departaments afecten també, a més a més, sectors productius de la nostra economia; sectors que, afegits al departament anterior que els deia, d'Empresa i Ocupació, conformen el que és una bona part del nostre sistema econòmic i de la nostra estructura productiva. Departaments, a més, que tenen una forta incidència territorial: polítiques d'equilibri territorial, d'incidència territorial, de benestar territorial, en bona part passaran també de sostenibilitat territorial, en bona part passaran també per l'actuació d'aquests dos departaments.

El Departament d'Interior queda definit com un departament d'Interior, punt i final. Per tant, se li treuen tota una sèrie d'afegits que hi havia hagut en altres èpoques. No en faig cap valoració, simplement el que faig és fer notar que crec que, de cara també al que és la filosofia general d'aquest Govern, és millor que el Departament d'Interior sigui un departament d'Interior, punt i final. I, per tant, un departament amb polítiques de seguretat, polítiques de prevenció, concentrat en les polítiques d'emergència, etcètera.

El Departament de Cultura té com a novetat principal el fet d'afegir-hi tot el que afecta l'àmbit de la política lingüística, que crec que... –també és matèria opinable, en altres moments s'havia fet de manera diferent, però–, almenys, d'acord amb el nostre criteri, crec que és millor, clarament millor, concentrar la política lingüística en l'àmbit del Departament de Cultura. I sense oblidar que aquest mateix Departament de Cultura també té una incidència important, des del punt de vista del teixit productiu, en la mesura en què ha d'impulsar, d'acord amb altres departaments i en col·laboració amb altres departaments, tot el que són les indústries culturals del nostre país.

Una altra decisió i una altra aposta d'aquest Govern és recuperar una denominació en el camp de l'atenció a les persones amb més necessitats, que és la de-

nominació de Benestar Social, i afegir-hi Família. A vostès això no els sorprendrà, perquè, per altra banda, ho havíem explicat en la campanya electoral i en el nostre programa; per tant, es recupera en aquest sentit una denominació que ja havia existit. I, com a novetat principal, s'afegeixen en aquest departament uns àmbits que creiem que també són més propis d'aquest departament, que són, concretament, l'acció cívica i l'acció comunitària. Entenem que, d'aquesta manera, queden més ben perfilades totes les accions d'atenció a les persones i a les ciutats i als barris i a les contrades amb més necessitats.

Hi ha tres departaments, que són el Departament d'Ensenyament, el Departament de Salut i el Departament de Justícia, que pràcticament no varien, pràcticament no canvien des del punt de vista de les seves funcions; sí que canvien, en alguns casos, des del punt de vista del seu disseny interior. El Departament d'Ensenyament, per exemple, ha tingut variacions substancials des del punt de vista d'aquest esquema o d'aquesta estructura interior. Però, des del punt de vista de les seves funcions, bàsicament aquests tres departaments –Ensenyament, Salut i Justícia– continuaran fent el que han estat fent durant molts anys, també concretament durant els darrers anys.

Bé. Aquesta és la síntesi, al més explicativa possible per part meua, de les decisions que s'han pres, des del punt de vista de l'estructura de Govern, de les línies principals que han inspirat la composició d'aquest Govern.

I, simplement, per acabar, deixin-me fer una petita valoració final, en el sentit següent: aquest Govern ho té difícil. Jo ho vaig dir en el debat d'investidura i ho reitero ara. I ara, si m'ho permeten, ho reitero amb una mica més de coneixement de causa. Aquest Govern ho té difícil. Però que ho tingui difícil no vol dir que no hagi d'intentar sortir de la situació en què es troba el país i en què es troba la Generalitat de Catalunya. Ho té difícil començant per establir les finances públiques, de les quals després en depenen les polítiques de benestar i les polítiques de modernització, i fins i tot les polítiques d'estímul en el teixit productiu per crear llocs de treball. Ho té difícil en tots aquests sentits: per aixecar les finances públiques, per establir finançament la Generalitat, per aixecar el país econòmicament, per ajudar a crear feina, per procurar que les polítiques de benestar segueixin sent polítiques inspirades des del punt de vista de la justícia social. Aquest Govern en tots aquests sentits ho té difícil. I jo no tinc cap inconvenient a reconèixer-ho. Ho vaig dir abans, ho reitero ara, i ara fins i tot amb més coneixement de causa.

També la composició d'aquest Govern i l'estructura d'aquest Govern responen al repte que tenim per davant. Que s'hagi volgut fer un govern d'ampli espectre, amb gent, crec, de primera fila, amb menys departaments, i, per tant, amb una línia d'austeritat, crec que tots aquests missatges responen a les necessitats actuals; però, fins i tot actuant així, aquest Govern ho segueix tenint difícil.

Aquests darrers dies, per exemple, estem assistint a tota una sèrie de missatges que semblen molt contundents i que segurament ho són, per part del Govern central, respecte a la situació financera de la Generalitat de Catalunya, de la qual, hi insisteixo, després en depenen moltes altres coses. Jo vull fer notar que aquest Govern farà front a aquesta situació de les finances públiques de Catalunya, sabent que s'han d'estabilitzar i que això requereix decisions i que cal fer una feina dintre de casa, dintre de Catalunya; però també fent notar... –i aprofito per dir-ho avui en aquesta sessió que té un punt de solemnitat–, també per fer notar que aquest Govern no defuig responsabilitats, però no és responsable de la situació financera actual de la Generalitat de Catalunya: ho són uns altres. I el Govern central també n'és responsable, entre altres coses perquè fa poques setmanes, concretament el dia 24 de novembre, va dir públicament que el Govern de la Generalitat compliria amb l'objectiu de dèficit que s'havia pactat. I això ara es diu, i nosaltres ho comprovem, que no és així.

Consti que quan dic això no és per criticar l'anterior Govern, perquè si volgués ho faria en uns altres termes, però sí per deixar ben clar que nosaltres no som responsables d'aquesta situació, però que no defugim la responsabilitat d'intentar arreglar-la. I jo crec que tinc el dret i també el deure de demanar als grups parlamentaris del Parlament de Catalunya que, en la mesura que la situació és la que és i que caldrà prendre decisions en les properes setmanes i en els propers mesos, crec que en aquella línia d'un govern que vol ser ajudat, jo tinc, hi insisteixo, el dret i el deure de reclamar aquesta ajuda per part de vostès. Entre altres coses, perquè preveiem que la negociació amb el Govern espanyol per establir les finances públiques de Catalunya serà una negociació difícil, i, tot i que la composició del Govern de Catalunya intenta respondre a aquesta màxima potència de negociació amb el Govern central, jo també aprofito aquesta ocasió per demanar la col·laboració de la resta de grups parlamentaris en aquesta línia que ens competeix a tots, que ens interessa a tots i que ens afecta a tots.

Hem procurat... –i si em permeten la personalització–, jo he procurat que la composició i l'estructura d'aquest Govern siguin el més àgils possibles, el més àmplies possibles des d'un punt de vista de les aportacions de gent de dintre i de gent de fora, el més eficaços possibles, el més potents possibles. Aquesta és la part que ens toca a nosaltres. Ara ens toca, a partir d'aquí, fer la millor feina: la intentarem fer amb energia i amb modèstia. Sabem que no estem tampoc en possessió de la veritat absoluta, per tant, la farem amb energia però amb modèstia. Els reclamem aquesta col·laboració, i advertim que, com que aquest Govern no se sent responsable, i no n'és, de la situació heretada, cal que tothom –cal que tothom– remi en la mateixa direcció per intentar que la Generalitat i el país, en el seu conjunt, surtin d'una situació difícil en la qual ens trobem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, molt honorable president.

Se suspèn la sessió per trenta minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i cinc minuts.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió.

(Pausa.)

Senyores diputades, senyors diputats, a continuació els representants dels grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica.

Té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers i conselleres, diputades i diputats..., senyor president, amb profusió d'imatges en les darreres setmanes hem vist el timó. Val a dir que és una imatge entranyable i que jo crec que en el seu més íntim sentiment li ha de produir satisfacció, però hem vist el timó i no hem vist el rumb, i cal que el capità condueixi la roda i faci i prengui decisions per assenyalar un rumb que, de moment, no veiem. Aquest podria ser des del nostre punt de vista el resum de les primeres setmanes de govern.

Hem escoltat ara atentament la seva intervenció, hem llegit acuradament els decrets i hem mirat d'identificar en els primers acords de govern, als pocs que hi ha hagut, algunes orientacions de les prioritats polítiques del seu Govern, i no hem trobat encara cap acord d'entitat que aclareixi cap dels dubtes que tenim i que són molts. No cal dir que, per altra banda, en aquestes primeres setmanes els atorguem, a vostè i al seu Govern, el benefici del dubte, però no podem deixar d'expressar una profunda preocupació.

Estem convençuts que en la política i en la governació calen gestos, i la ciutadania espera gestos, símbols, decisions, indicacions que orientin. Hem vist intents reiterats de fer gestos i de construir un discurs a partir dels gestos, avui mateix ho hem vist, però no hem sabut trobar decisions que acompanyin els gestos, concrecions en la direcció adequada per resoldre els problemes. Els gestos sense decisions poden quedar-se en mera gesticulació. I aquest és el punt, avui: veiem un govern que ha començat a gesticular però que no concreta.

Al fil de la seva intervenció d'avui, quatre consideracions ràpides per començar. Primer, afirmar el lideratge de la presidència requeria una concentració de poder transversal i sectorial com la que s'ha fet? No creu, senyor president, que uns i altres hem dit una i una altra vegada que l'autoritat de la presidència emana-

va de la seva pròpia condició de més alta magistratura del país? No hi valen arguments d'eficàcia; no busqui enfortir la presidència amb una concentració de poder que ara acumula en les seves decisions temes d'extrema delicadesa i que probablement en altres àmbits haurien tingut un grau d'independència i d'eficiència major, com explicaré més tard.

Segon, l'existència dels consells assessors pot ser un valor, i així ho vam entendre en el seu discurs d'investidura, però pot acabar sent per a algú una coartada. L'encàrrec de funcions, com ha dit vostè avui, d'acció i de representació dependrà de si les lleis ho permeten. I en qualsevol cas compartim la idea de l'assessorament transversal i independent; no compartim la derivació de responsabilitats del Govern cap a aquests consells assessors. A cadascú, el seu: els consells assessors a assessorar i el Govern a governar.

Tercer, la vicepresidència i les relacions institucionals. Com es pot entendre la voluntat d'enfortir les relacions institucionals adscrites a la vicepresidència i derivar-ne una part important fora del Govern? Desapoderar la vicepresidència és crear un poder compartit per Unió Democràtica aquí i allà, a Catalunya i a Madrid?

I quart, les investides, en paraula gloriosa del secretari de la Presidència. Li consten aquestes investides? Són missatges fonamentats i documentats? N'han parlat? O es parlen a través dels mitjans de comunicació? S'han vist? Hi ha hagut algun contacte bilateral que acrediti aquestes investides?

Resumint: és veritat, aquest Govern ho té difícil, no pas ni més ni menys que cap altre govern en el moment d'assumir la governació d'un país. El país també ho té difícil, i el món no cal dir-ho. Nosaltres, com a grup parlamentari, no li ho posarem més difícil. Però no eludeixi responsabilitats i no fabriqui conflictes.

En la continuïtat institucional hi ha un principi bàsic: s'exerceixen i s'assumeixen les responsabilitats que toquen. No busqui responsabilitats a fora. Exactament igual com uns altres van fer el 2003 i el 2006. Amb estricta responsabilitat no vam eludir mai la responsabilitat. «No ens en sentíem responsables» –això és el que vostè ha dit–, «no en som.» Sí que en són a partir del moment en què assumeixen la responsabilitat de la governació. Vam assumir i vam exercir la responsabilitat. I quan s'assoleix la governació d'un país s'accepta i s'assumeix i s'explica l'actiu i el passiu de l'herència rebuda.

Per altra banda, en els decrets detectem insuficiències, algunes errades tècniques, incompliments i desvirtuacions. Posem-ne alguns exemples. La recerca, de la qual vostè ha fet esment avui d'una forma molt concreta i situant-la allà on tocaria, tot i que la innovació es situa en un altre àmbit, ha estat perduda, i encara hi està, o mig, pel que fa a les comissions parlamentàries, en uns llimbs inconcrets i es manté una fragmentació estranya entre la universitat i la recerca i la innovació. I això jo crec que caldria aclarir-ho per tal de fer bones les seves paraules sobre l'economia productiva i la relació entre l'economia productiva i el coneixement.

Per altra banda, vostè sap millor que ningú que la promesa electoral de crear un departament d'universitats s'ha volatilitzat. I la promesa d'aprimar l'Administració fins a un 30 per cent s'ha quedat en uns gestos simbòlics que maquillen la realitat i denoten un desconeixement de la pròpia Administració. L'aparent reducció d'alts càrrecs i places d'eventuals s'haurà de contrastar amb la realitat, amb les places vacants mai no cobertes, amb les places d'alts càrrecs no comptabilitzades en el còmput de reducció i amb algunes tendències expansives que han portat el secretari de Presidència i el secretari del Govern a tenir tres càrrecs eventuals que mai no havien existit amb anterioritat.

S'ha renunciat a subratllar la importància de competències que per la seva mateixa excepcionalitat podien ser considerades com a constitutives d'una identitat específica de l'autogovern català. I la supressió de la Secretaria de Serveis Penitenciaris, Rehabilitació i Justícia Juvenil representa una renúncia, una dimissió del sentit profund d'alguns aspectes de l'autogovern.

Podria afegir-hi encara una circumstància nova: treure de l'àmbit governamental, com deia abans, determinades responsabilitats i decisions ni facilita les coses ni eximeix de cap responsabilitat. Per molt que en la presidència de les comissions mixtes es confongui partit, país i govern, no hi ha dubte que és al Govern a qui caldrà exigir i demanar responsabilitats. La presència al Govern com a oient del president de les comissions no deixa de ser una singularitat, probablement l'excepció que confirma la regla i un fet que, si bé és admès en l'ordenament, no deixa de confondre sobre a qui s'encomanen realment les relacions institucionals que en termes competencials correspondrien a la vicepresidenta com a consellera de Governació i Relacions Institucionals, i de les quals es subroga el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats.

Una darrera qüestió, a la qual ja he fet referència a l'inici però que vull reiterar, pel que fa a l'estructura que ens ha explicat: la sorprenent acumulació de poder transversal i sectorial de la Presidència. Ja li he dit que em semblava que no calia i que l'hem d'interpretar com a alguna cosa que no acabem d'entendre. El pes institucional de la Presidència, el seu paper arbitral, és de tal rellevància i magnitud que no calia l'acapament que s'ha produït i que suscita els màxims dubtes en tres casos.

Primer, els mitjans de comunicació. Segregats de Cultura i concentrats a Presidència, donen peu a una interpretació dubtosa sobre la finalitat de la mesura i sobre la voluntat real d'incidir i condicionar l'espai de comunicació.

En segon lloc, el Centre d'Estudis d'Opinió. La vinculació per una llei aprovada per unanimitat al Departament d'Economia i Finances del CEO en garantia l'objectivitat i la independència, també la transparència, que permetia el coneixement de tots els estudis i sondejós, el seu contingut, els seus resultats, la seva publicitat i el coneixement immediat per part de tots els grups parlamentaris. Però ara quina garantia addicional ofereix la seva adscripció a la presidència?

I quina garantia d'independència, la seva vinculació directa a la Secretaria de Comunicació del Govern, la funció de la qual és justament tota una altra que no pas la de controlar, dirigir, ordenar, fer conèixer els estudis d'opinió? I per què ho fan forçant amb un decret una llei? Per què ho fan sense poder-ho fer? I què ens pot fer creure que amb aquesta adscripció no tornarem a pràctiques que tots creïem ja desterrades?

En darrer terme, però no pas menys important. A què respon la concentració de totes les decisions en matèria de licitació a Presidència? Purament a una voluntat de coordinació? Licitació; no adjudicació, que s'adscriu a Economia –ja ho ha dit, eh? I queda clar que GISA, Regsa, l'ACA en algun aspecte, potser, tindran un control que ja tenien en el Departament d'Economia, però en qualsevol cas s'estableix un àmbit de decisió i prioritització que es situa en la presidència i específicament al secretari del Govern, que fins ara ostentava altes responsabilitats en les finances de Convergència Democràtica. Volem creure en la bondat de les intencions, però en la política, senyor president, queda poc marge per a la ingenuïtat. Li toca a vostè donar les explicacions i, sobretot, les garanties.

Però totes aquestes qüestions, essent importants, són secundàries al costat de la manca de decisions. Quins passos s'han fet per a la concertació amb els agents econòmics i socials? Quines mesures s'han pres per tal d'afavorir l'economia productiva? Quines orientacions s'han donat per tal de garantir la prestació i la continuïtat dels serveis públics de l'educació i la salut dels catalans i les catalanes? Quin camí s'ha endegat per tal de crear riquesa i generar ocupació de qualitat? Quins acords s'han pres per tal de millorar les perspectives de les economies familiars dels ciutadans de Catalunya? Quin camí s'assenyala? Quin rumb es proposa per generar autoestima, orgull, credibilitat en l'aprofundiment de l'autogovern? Quina mirada té aquest Govern sobre el territori? –i vaig acabant. Hi veiem, senyor president, centralisme i radialitat. I, si ens atenem als set delegats que acaben de nomenar, hi veiem una mirada exclusivament masculina, que és la nota dominant en el seu propi Govern.

En darrer terme, ahir vam veure que el portaveu del Govern fixava per a l'agenda política –potser l'agenda política madrilenya, no ho sé ben bé– dues prioritats: crisi econòmica i aeroports. Fins ara semblava que l'emergència màxima eren les finances públiques; ara, finalment, hi situen la crisi econòmica. Amb quin capteniment?, amb quines propostes?, amb quines decisions? I, pel que fa als aeroports, el conjunt dels traspassos i el perfeccionament de les competències pendents, quins són els passos?, quines les gestions?, en quins termes les negociacions d'allò que deien que volien revisar? Quin fil estirà el Govern per assolir un desplegament màxim de les competències que li pertocuen?

El rodatge del Govern sembla més lent del que podia fer imaginar l'expectativa generada per vostès mateixos per arribar-hi i del que podia fer imaginar l'experiència acumulada en etapes anteriors. Semblen més verds del que ens pensàvem nosaltres mateixos.

Torno a dir que a hores d'ara els interrogants sense resposta ens permeten encara atorgar-los el benefici del dubte; fins i tot ens permeten de reiterar la nostra disposició a contribuir des de la nostra condició d'oposició i alternativa a ajudar a superar els problemes més delicats de la nostra peripècia col·lectiva. Però no busquin excuses, no busquin pretextos, no busquin coartades, no gesticulin cap als problemes externs. No creem nous problemes; dediquem-nos, vostès des del Govern i nosaltres des de l'oposició, a resoldre els que ja tenim identificats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nadal. A continuació té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, honorables consellers... En primer lloc, felicitar els nous consellers i el nou Govern i desitjar-los els majors dels èxits, perquè els seus èxits són l'èxit del país, dels catalans i d'un futur difícil que cal encarar amb responsabilitat, amb eficàcia i amb dedicació.

Jo li vull agrair, senyor president de la Generalitat, la seva compareixença avui aquí. Crec que és una compareixença important per presentar el nou programa, la nova estructura, la nova distribució de competències del Govern. Li ho agraeixo com a presidenta del Partit Popular de Catalunya i del grup parlamentari, però alhora també com a catalana. Crec que el fet que avui seguim en aquestes conselleries dotze representants i no quinze suposa ja un exercici d'austeritat i un exercici d'aplicació del principi d'aprimament que nosaltres mateixos vàrem demanar des de l'oposició al Govern anterior. Sorpren que aquells que no han fet aquests exercicis de reducció d'austeritat ara vulguin criticar un nou govern en la mesura en la qual ells durant quatre anys no han fet el que durant trenta dies encara no han tingut temps de fer. Senyor president, demostrava que aquest Govern, l'anterior, era un govern sobredimensionat, un govern que ha demostrat a tots els catalans ineficàcia i que ha demanat, a més, i ha demostrat que era molt costós i molt car per als catalans.

Nosaltres ens congratulem que vostè hagi pres mesures de reducció de l'Administració, i en aquest cas, de l'Administració en segons i tercers nivells. Creiem que és bo que s'hagin passat a suprimir una dotzena de secretaries generals i una vintena de direccions generals i que, com ahir, vostè esmentés una reducció del 40 per cent del personal eventual, és a dir, càrrecs de direcció, que passen de 218 a 130. Ja m'agradaria que aquestes operacions de maquillatge les hagués fet l'anterior Govern. És molt maco vindre a fer discursos, però, és clar, els fets són els que consten al DOGC, i no pas els que es diuen des del faristol.

Però, senyor president, això ha suposat una reducció de més de 13 milions en pagament de sous d'alts càrrecs del Govern de la Generalitat. La línia és l'encertada, nosaltres li vam proposar aquesta línia de reducció i d'aprimament de l'Administració, però és clarament insuficient, senyor president. Clarament insuficient perquè el Partit Popular hauria volgut anar molt més enllà, perquè creiem que calen reduccions importants en el nombre d'empreses públiques a Catalunya, perquè vostè no ha dit res del que pensa fer, si pensa fusionar, privatitzar, suprimir moltes de les empreses públiques que ja en informes anteriors algunes es donaven per inútils, ineficaces, en un nombre de seixanta-tres, del total de més de 660 que vostè sap que estan participades pel Govern de la Generalitat, i que més de 260 tenen participació majoritària del Govern.

Nosaltres, senyor Mas, senyor president, així ho creiem. Demà mateix presentarem en aquesta cambra una presentació de reducció d'empreses públiques i d'agències, perquè creiem que és absolutament necessària la reducció d'aquests costos i, per tant, la reducció d'aquestes empreses. Creiem, per tant, senyor president, que no solament la proposta d'aprimament de l'Administració rau en les decisions que vostè ha pres; s'ha d'anar molt més enllà, amb timó i sense timó, perquè sap vostè que per als que ens agrada navegar és molt fàcil navegar quan el vent ve de cara, però és difícil navegar quan no hi ha vent –i aquests són els bons navegants–, quan se'n va a través o en ve de popa, però és molt difícil navegar en contra del vent.

Jo crec que al Govern i a l'anàlisi de govern el que pertoca és dir-los algunes de les contradiccions en les quals nosaltres no creiem i no hi estem d'acord. Miri, vostè parlava del «Govern dels millors». És evident que és la seva valoració subjectiva, si és el govern dels millors o no; però és evident també que vostè ha tingut dificultats per arribar a tindre la confiança o el suport d'algunes de les persones que no han volgut formar part –i és legítim– d'aquest Govern. El que sí que li haig de reconèixer és que hi han persones amb perfils més professionals i tècnics que no pas en els altres governs.

Jo li haig de qüestionar i criticar que hi hagi un baix nombre de dones en el Govern. Crec, evidentment, que a Catalunya hi ha una gran majoria de persones que voldrien veure's representades també en els principals llocs de la política a Catalunya. I crec, sens dubte, que, malgrat que mai he defensat principis de paritat ni d'obligació de discriminació positiva, hi ha un gran nombre de dones a l'empresa privada i a la política que podrien haver tingut càrrecs de responsabilitat.

Al marge d'aquests criteris de racionalització, jo li vull fer algunes de les valoracions que no compartim en la seva estructura de govern.

En primer lloc, crec que un dels problemes més greus que té avui Catalunya és la immigració; crec que és un dels problemes que els catalans estan situant com a clau i com a preocupació en el seu dia quotidià. Nosaltres creiem que aquestes polítiques haurien d'haver estat polítiques d'immigració transversals, dependents de Presidència, i vostè les ha situat en una conselleria sectorial, de Benestar i Família, que té grans reptes

per endavant, com són desenvolupar la Llei de dependència o les veritables polítiques de família. Per tant, vostè ho va criticar, senyor Mas, nosaltres ho seguim criticant, i creiem que hauria estat millor haver fet dependre les polítiques d'immigració del Departament de Presidència.

Tots coincidim, senyor Mas, que la nostra economia productiva necessita majors nivells de competitivitat i de productivitat; que el model d'economia productiva que volem i que desitgem és el de més valor afegit, i, per tant, coincidim que la recerca i la innovació són clau en el futur del nostre model productiu. El que no entenem és per què, senyor Mas, senyor president, ha vostè dividit la recerca i la innovació. Va ser l'únic pla al qual nosaltres vàrem donar suport, el d'impuls de la recerca i la innovació. Vostè ha presentat la recerca al Departament d'Economia i Coneixement, i la innovació, al Departament d'Empresa i Ocupació. Nosaltres creiem, senyor president, que recerca i innovació han d'anar de la mà; creiem que el país necessita recerca que tingui uns resultats, una innovació aplicada als processos productius de la nostra economia. La recerca teòrica per si sola no serveix per donar l'impuls a la nostra economia productiva i per treure'ns de la crisi.

El mateix ha fet amb universitats. Hem passat per diferents periples, des de passar a ser comissionat a ara, en el moment en què vostè l'incorpora al Departament d'Economia i Coneixement. Vostè sap que tenim grans reptes, i el senyor Mas-Colell ho sap, ha exercit aquestes responsabilitats. Tenim grans reptes pendents, amb un model d'universitat d'excel·lència, i ens hauria agradat que vostè hagués complert els compromisos que la universitat hagués tingut per si sola la presència que li pertoca.

Ens sorprèn, senyor Mas, que vostè hagi establert la licitació d'infraestructures a Catalunya depenent del Departament d'Economia i Coneixement i no del de Territori i Sostenibilitat. Creiem que, sens dubte, l'obra pública no és la que cal controlar, sinó l'obra de despesa corrent; el que cal impulsar és la nostra obra pública. Però el que ens sorprèn és que no té sentit separar la definició dels projectes de la seva licitació, si no és per un ànim de control excessiu per part del Departament d'Economia.

Tampoc entenem, senyor Mas –i sembla que la seva rectificació ve d'ahir mateix–, que la Direcció General de Contractació Pública, que fins ara estava centralitzada al Departament d'Economia i Finances, ara passi a la Secretaria del Govern, sorprenentment, en mans de l'antic gerent de Convergència. Ahir a la nit, un cop estava publicat això al DOGC del 4 de gener, ahir a la nit vostès ens diuen que retornarà la contractació pública a la Direcció General de Patrimoni i d'Economia i que, per tant, es farà una oficina d'avaluació i de supervisió a Presidència, a la Secretaria del Govern. Nosaltres creiem que és una rectificació en tota regla i no entenem per què vostè va voler posar la Direcció General de Contractació Pública, clau, en la Secretaria del Govern i treure-la del Departament d'Economia i Finances.

Els mitjans de comunicació. Hi ha una intencionalitat clara, senyor president, senyor Mas, de controlar en la

Presidència els mitjans i el control dels mitjans de comunicació, que en la darrera etapa estaven al Departament de Cultura. Li ho trasllado des d'aquí, senyor Mas: haurem de fer una seriosa reflexió sobre el model de mitjans de comunicació, sobre la seva racionalització i eficàcia i eficiència, i espero que faci..., pel consens de totes les forces polítiques catalanes. Però el que no entenem és que vostè hagi volgut fer dependre de la Presidència els mitjans públics catalans i, per tant, controlar aquests mitjans i la mateixa política informativa d'aquests.

Senyor president, nosaltres creiem que vostè suprimiria del Departament de la Vicepresidència tot allò relacionat amb afers exteriors, relacionat amb les delegacions a l'estranger. Crec que en els moments de gravíssima crisi econòmica en què vivim, que vostè mantingui aquestes mal anomenades «ambaixades» en l'àmbit dels afers exteriors, de més de 18 milions d'euros de pressupost, i mantenint a més la responsable de l'anterior Govern, crec que és una greu equivocació i que demostra que la seva voluntat d'austeritat i d'aprimament no és tal, perquè aquesta no és una despesa prioritària ni, a més, correspon que es mantingui.

Celebrem que el Departament d'Interior deixi de tenir aquelles polítiques que eren un afegit *ad hoc* per al repartiment dels càrrecs de l'anterior Govern, i així és. I esperem, sens dubte, que sigui una política d'interior adreçada a millorar la seguretat, les polítiques d'emergència, amb la professionalitat que necessita aquest país i que especialment necessiten el Cos de Mossos d'Esquadra i tots els catalans i catalanes.

Vostè ha fet al final, amb relació a medi ambient, una distribució transversal entre dues conselleries i ha ampliat en la conselleria d'Educació una direcció general més, la relativa a centres concertats.

Aquestes han estat, més o menys, les contradiccions que nosaltres hem apreciat en la seva nova estructura. Li diré que nosaltres exercirem, com li hem dit fins ara, una oposició responsable i constructiva, però li farem dues valoracions afegides amb un sentit crític.

Senyor Mas, jo crec que vostè ha tingut un excés de declaracions al llarg d'aquests dies, de no trenta dies de govern, d'enfrontaments amb el Govern de l'Estat i d'excessiu posicionament sobiranista. Crec que el que necessita el país és arribar a donar la confiança, el lideratge i la credibilitat que necessiten per recuperar la confiança, per saber que tenen els millors i el millor Govern per sortir de la crisi econòmica.

Nosaltres creiem que la situació que ens va deixar l'anterior Govern és molt greu, i celebrem que avui vostè hagi passat de l'enfrontament i de la duresa..., hagi passat a una relació més constructiva en les relacions bilaterals amb l'Estat, perquè les necessitem; perquè ho necessitem, per poder reduir el nostre dèficit i per poder impulsar la nostra economia productiva.

Però jo vull dir-li, senyor president: té raó, té raó que el dèficit no ha estat la seva responsabilitat; té raó que la xifra de més de 7.000 milions –xifra preocupant, i xifra duríssima per als catalans i les catalanes– se l'ha trobat vostè ara quan ha arribat. I té també raó quan el

Govern de l'Estat va flexibilitzar els criteris de control del dèficit de les comunitats autònomes, començant pel mateix dèficit de l'Administració de l'Estat. Ara és el moment de reduir els dèficits de tots, sens dubte, però vostè té ara, no solament la dificultat d'arribar a la previsió de dèficit de l'any 2010, del 2,4 –que no hi estem, que estem en el 3,3–, sinó d'arribar al dèficit del 2011, que tindrem gravíssimes dificultats per arribar-hi.

Per això crec que és molt important que també l'oposició exerceixi el seu paper amb responsabilitat, i així ho farem. Nosaltres presentarem demà una llei d'estabilitat pressupostària en l'àmbit de la comunitat autònoma de Catalunya. Creiem que hem de ser el mateix Govern i la mateixa Administració catalana qui s'autocontrola per no permetre l'excés de dèficit i, per tant, per controlar l'increment de deute de polítiques equivocades que han fet altres governs i que ara estan pagant els catalans i està pagant tota la ciutadania. Però, senyor Mas, jo li demanaria que es deixés de discursos, que es deixés de paraules demanant sacrificis, i que anéssim als deures, a les obligacions i als compliments.

Nosaltres demà també presentarem una iniciativa per impulsar la petita i mitjana empresa i ajudar a l'economia productiva també en la baixada i en la moderació fiscal, amb l'ITP i també amb propostes de resolució de reducció i de abaixada de l'IVA.

Creiem que s'han de traslladar missatges a la petita i mitjana empresa i a l'economia productiva que el Govern ha posat fil a l'agulla, que el Govern està començant a treballar per ajudar a crear ocupació, per impulsar l'economia productiva i no solament per fer determinats nomenaments o determinades reduccions que van en la línia d'allò desitjable però que són clarament insuficients.

Crec que malgrat que ens toqui el paper d'oposició, nosaltres creiem que amb el poc temps que porta el Govern li hem de donar el marge que li correspon. Tindrà l'oposició constructiva i responsable, i també li diem que els garants que Catalunya pugui sortir de la crisi i ajudar aquest Govern a fer les polítiques econòmiques, les polítiques fiscals d'incentiu de polítiques actives i d'intermediació laborals les tindrà amb el Partit Popular, el seu Govern. Les tindrà amb nosaltres, que serem els garants d'ajudar a prendre mesures que ja necessita el país i que li demanem que vostè comenci a prendre.

Moltes gràcies, senyories.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Sánchez-Camacho. A continuació té la paraula l'illustríssim senyor Joan Herrera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, felicitar els consellers i les conselleres. Esperar que no només siguin el Govern dels millors, siguin sobretot

els Govern dels més justos, siguin el Govern de la sensibilitat social, siguin el Govern de la vocació de servei públic –públic, públic.

I, en primer lloc, el que li vull dir és que el seu Govern és veritat que es constitueix en un context històric determinat, rellevant, importantíssim, on la crisi sembla que és l'excusa per retallar drets socials, o a alguns per retallar drets nacionals. Per això crec que és important com comença a respirar, quines són les primeres declaracions i quines són les primeres intencions del seu Govern.

En segon lloc, volia fer memòria; i memòria del que van ser, senyor Mas, les seves paraules. Vostè va parlar del «Govern dels millors», d'un govern que superés la lògica d'esquerres i de dretes perquè fos simplement eficaç; d'un govern que governés i que no improvisés, i, per dir-ho suaument, crec que en pocs dies hi ha algunes notes –algunes, no totes, però algunes, sí– que desentonen amb el seu discurs. Sincerament, crec que el seu Govern comença a tenir algun element de partidisme, una mica de falta de rigor, que es comença a defensar més els interessos privats que els públics, i que, a més, hi ha alguna lògica que és força antiga. Li diré per què ho veig.

En primer lloc, i el primer exemple d'un govern amb algun element partidista: la creació de la Vicepresidència. Suposo que han tingut arguments potents per crear-la, perquè vostès deien –ho deia el senyor Puig– que la creació d'una vicepresidència significava una clara *espanyolització* de les estructures institucionals de Catalunya. Doncs crec que els arguments han estat poderosos; i els arguments, els d'un govern de coalició, format per Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica, perquè alguna explicació no acaba de quadrar.

Vostè explica que el Departament de Governació i Relacions Institucionals adquireix el rang de Vicepresidència per tal d'enfortir la capacitat de negociació amb el Govern central. Molt bé. Però al mateix temps, en el mateix moment, priva el Departament de Vicepresidència de presidir les comissions que han de negociar amb el Govern central. Curiosa forma de potenciar la Vicepresidència. I l'única raó que vostè aporta és que el senyor Duran ho farà millor. Jo crec que és una curiosa forma de potenciar la Vicepresidència.

Segon exemple i vinculat a aquest: el seu govern no compleix l'Estatut. L'article 183 de l'Estatut estableix que «la comissió bilateral constitueix el marc general i permanent de relació entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat». I no és perquè sí, va ser perquè tots volíem que les relacions entre Catalunya i l'Estat fossin de Govern a Govern. Però, en canvi, vostè no fa que això sigui realitat. Vostè nomena per a aquesta tasca a qui no forma part del Govern. I si el senyor Duran és capaç de fer-ho, que no ho dubto, que ho faci, però que ho faci des del Govern, perquè qualsevol altra cosa és tornar a la vella confusió entre govern, Catalunya i partit.

I nosaltres tenim un dubte: qui representarà Catalunya a Madrid?, el Govern o el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats? Crec que

aquestes són les velles formes. I l'únic que li demanem és, re, una mica de rigor: complir l'Estatut, encara que sigui a costa de no poder tornar a aquella confusió on els interessos de país s'acaben confonent amb els interessos de partit.

Tercer exemple de partidisme: retardar l'enunciat, des de fa setmanes, del nomenament del senyor Xavier Crespo com a secretari de Seguretat en funció de les necessitats de Convergència i Unió a l'hora de buscar un substitut a l'alcaldia de Lloret. Altres alcaldes, i aquí en tenim algun exemple, han nomenat amb celeritat els seus substituïts. Però resulta que no tenim secretari de Seguretat perquè Convergència i Unió de Lloret ha de nomenar el seu candidat a l'alcaldia. Jo crec que això és supeditar els interessos de Govern, en aquest cas, als interessos de partit.

Però bé: aquests excessos diguem que el que fan és conformar això, un element clarament de defensa de partidisme. Però a aquest se li sumen, jo crec que alguns elements de falta de rigor i d'una certa improvisació. A mi m'ha sorprès, sincerament que vostès, en vint-i-tres anys de Govern i set anys a l'oposició, hagin improvisat tant. I li posaré alguns exemples també en aquest capítol de les improvisacions.

No és un exemple de rigor acumular competències a Presidència com el control de la contractació pública, o com el Centre d'Estudis d'Opinió. Fa només tres anys i mig –tres anys i mig–, l'any 2007, Convergència i Unió votava la Llei del Centre d'Estudis d'Opinió, i l'ara portaveu de Convergència i Unió, el senyor Turull, deia que el seu vot favorable i l'adscripció del CEO al Departament d'Economia permetrien preservar la independència i la visió partidista. I va dir, és més, que el que seria ideal és que el CEO s'adscriuís al Parlament de Catalunya. Ara, vostès, contravenint allò que disposa l'article 1.3 de la Llei del CEO, que s'adscriu a Economia, el que fan és adscriure-ho a Presidència, a l'espera que hi hagi les modificacions legals pertinents. Rigor, rigor..., vaja, jo no el veig, la veritat.

Segon exemple, segon exemple de manca de coherència i d'un estil determinat de fer les coses. Miri, jo crec que no és un exemple de coherència incorporar com a consellera de Justícia la persona que va liderar l'actuació de l'Estat contra la consulta sobiranista a Arenys de Munt. La posició de Convergència i Unió era no organitzar però sí acompanyar, i això és el que va expressar l'actual conseller d'Interior. Mentrestant, l'actual consellera de Justícia intentava impedir per tots els mitjans, com es pogués, celebrar el referèndum.

Quina serà la posició del Govern a partir d'ara? Ha canviat d'opinió, amb el càrrec, la consellera de Justícia? La veritat, senyor Mas, o li van colar un gol, perquè vostè ignorava les argumentacions de la senyora Fernández Bozal, o vostè considera que, malgrat haver defensat aquestes posicions, la senyora Fernández Bozal pot formar part del seu Govern, i no sé el que és pitjor, la veritat, no és el que més..., no sé el que més em preocupa.

Tercer exemple. Tampoc és un exemple de rigor canviar determinats noms de determinades conselleries en

un context de crisi com l'actual. Jo entenc els canvis d'estructura de qualsevol Govern, i tant!, però vostès avui canvien la conselleria d'Educació pel nom de conselleria «d'Ensenyament» perquè, clar, resulta que avui, en el segle XXI, l'escola no educa, això només ho fan els pares, i resulta que haurem de canviar tots els rètols per una opció clarament ideològica, en un context de crisi i amb els costos pertinents. No és gaire rigorós, em fa l'efecte.

Quart exemple –quart exemple, n'hi ha més– de manca de coherència. Es van comprometre a recuperar el Departament d'Universitats i de Recerca davant dels rectors de les universitats catalanes i ara ni tan sols apareix en la nomenclatura cap departament i està adscrit al Departament d'Economia... Però podem continuar, hi ha més exemples, hi ha molts més exemples.

Avui, hi ha confusió, hi ha confusió perquè vostès no se sabia què deien entorn a la setmana blanca, quan les escoles i els ajuntaments ja havien organitzat les activitats per cobrir aquesta setmana, i ara han rectificat. Però això el que ha creat és confusió. Però és que, és més, ha estat molt pitjor encara que el darrer anunci de la conselleria sigui que retirarà els ajuts a les famílies per sufragar les activitats. Per a això no hi ha diners.

En tot cas, li confesso que tots aquests exemples, aquestes incoherències, el seu funcionament de Govern bipartit, aquesta lògica partidista, doncs, no és el que més ens preocupa. Fins i tot crec que alguns d'aquests exemples no és dolent que apareguin. Això fa que el que es va autoproclamar com el «Govern dels millors», aparegui en realitat un govern com el comú dels mortals. Jo crec que estan bé aquests elements d'improvisació, perquè apareixen com un govern del comú dels mortals.

Però el que més ens preocupa a la gent d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida i a molta altra gent són altres exemples. Cap a on s'orienta el seu Govern i quins interessos defensa? I aquí és on hi ha un tercer element que sí que ens preocupa, que el seu Govern comenci a aparèixer associat al servei dels interessos privats. Des del primer dia li ho hem reconegut, Convergència i Unió ha aconseguit els vots de molts, fins i tot de molta gent de centreesquerra. Però també des del primer dia li ho vam dir: ens preocupava que el seu Govern, amb els vots de molts, acabés defensant els interessos de pocs. I li ho dic de forma prudent. Hi ha indicis que això pot acabar succeint. Vostè té cent dies, però crec que hi han declaracions que avalen que això pot acabar succeint. Li posaré també exemples en aquesta matèria.

Vostès han dit des del primer dia que no hi ha diners. De fet, els anuncis de retallades s'han multiplicat com el nou mantra del Govern de Convergència i Unió. És normal, estem en una situació financera preocupant i és normal que vostès diguin que hi han d'haver retallades, com a mínim des de la seva lògica. Però el que és sorprenent, absolutament sorprenent, és que a la mateixa vegada que vostès parlen de retallades, diguin que hi ha diners per eliminar impostos perquè qui hereta 2, 3, 4 o 5 milions d'euros deixi de pagar l'impost de successions.

Vostès diuen que hi ha diners per transferir recursos per a desgravacions fiscals per a qui tingui una mútua privada, i ara, a més, diuen: hi ha diners, no només per mantenir sinó per ampliar el concert a les escoles d'elit que separin nens i nenes. Vostès sí que són els responsables que la situació financera del Govern de la Generalitat, a causa de la seva política fiscal, vagi a pitjor. I el que vostès estan anunciant és que hi ha retallades però, en canvi, hi ha diners per a determinades polítiques. Com explica aquesta greu contradicció? Diners per a uns però no per a altres? I a mi només se m'acut una explicació: un govern que pensa en tots, però especialment que pensa en alguns.

Segon exemple de risc de supeditació de les polítiques públiques als interessos privats. El conseller de Salut animava la ciutadania que es facin d'una mútua privada com a solució per al sistema de salut pública. I la pregunta és: quins interessos defensa el nou conseller de Salut? Potser és el millor en allò que feia i potser pot acabar sent el millor defensant els interessos de les mútues privades, però no sé si és el millor, amb aquestes declaracions, per defensar els interessos de la salut pública. Començo a pensar que no, senyor Mas.

Tercer exemple, el sistema educatiu. Vostès han fet gala d'aprovar una nova llei que donava estabilitat al sistema. Ara vostès han canviat el nom de la conselleria, però després el que fan és crear una direcció general de centres públics i una de centres privats i concertats. On queda allò de superar la diferència i l'enfrontament entre centres? No figuren tots ells sufragats amb fons públics al servei de l'educació de Catalunya? Doncs bé, el que vostès fan és una opció, i una opció clarament ideològica, que va en la defensa d'uns determinats interessos.

Quart exemple. Vostès parlen dels consells d'assessors que l'aconsellaran, però sembla que només hi està representada una part de la societat catalana, perquè en aquests consells assessors resulta que qui no hi participa són treballadors, assalariats, usuaris, sindicats... I el que és més greu, on donaran explicació? Perquè vostè, que diu que aquests consells tenen capacitat de decisió..., de consell i d'acció, vostè n'ha parlat. Qui controlarà aquesta acció? Qui controlarà aquesta acció, senyor Mas? A mi em sembla que això és un exemple, precisament, d'un govern que avança en la defensa d'uns determinats interessos. I li poso aquests exemples perquè en tots ells es mostra una opció, sincerament, ideològica, que il·lustra que aquest Govern pot retallar i privatitzar, però no només això, sinó que aquest Govern alguns poden pensar que s'ha concebut potser per la defensa més dels interessos privats que no pas dels interessos públics.

L'expressió *business friendly* no es tradueix només amb un «govern amic dels negocis», sinó amb un govern que potser ha vingut a fer negoci de l'Administració. (*Veus de fons.*) Espero que no sigui així, però hi ha elements... (*Veus de fons.*) No..., jo no he dit que sigui així, jo he dit que espero que no sigui així. Però hi ha elements, quan parlen de les mútues privades, que acrediten això que estic dient. Per això li demano només una cosa: que digui als seus consellers que ara són consellers del Govern de Catalunya, i que no

són representants de la patronal o d'una plataforma per fer publicitat de determinats productes privats. És una petició ben simple.

I quart element –per anar acabant– que al nostre grup li preocupa: que el seu Govern se situï en una lògica de les polítiques antiga. No puc deixar de dir-li dos exemples: un d'esperat i l'altre sorprenent. El sorprenent, el que han anunciat entorn dels programes de lluita contra la violència de gènere. Joestic segur que a vostès, igual que a la resta de grups de la cambra i a nosaltres, els preocupa moltíssim el fenomen i la lluita en contra de la violència masclista. Però jo no entenc com, davant d'aquesta xacra, vostès el que diguin és que eliminen un programa que el que fa és visibilitzar i que ha servit, i ha servit de molt, precisament, per visibilitzar aquest drama i per aconseguir polítiques més eficaces en la lluita contra la violència masclista.

I el segon exemple d'aquestes polítiques antigues. Vostè va dir en el debat d'investidura: «La sostenibilitat no només pot ser una etiqueta, sinó que ha d'impregnar tota l'acció de Govern i, si pot ser, tota la societat.»

Doncs, bé, aquesta transversalitat ens ha equiparat a un govern de referència en matèria ambiental, com vostès saben, que és el Govern de Múrcia. Múrcia és l'única comunitat autònoma que no té conselleria de medi ambient com a tal.

De fet, aquesta sostenibilitat transversal ens equipara a Grècia, que és l'únic lloc on se supediten les polítiques ambientals a les polítiques d'infraestructures. No és un bon exemple de política moderna i actual.

Fa vint anys el conseller de Justícia d'aleshores, de Convergència i Unió, per descomptat –fa vint anys, senyor Mas–, defensava la creació d'una conselleria de medi ambient per la complexitat i l'amplitud de la problemàtica ambiental i per l'experiència en dret comparat. I avui Catalunya s'equipara a...? Múrcia –a Múrcia! I la qüestió no és menor, li'n podria posar multitud d'exemples: el que han dit les entitats ambientals; el que ha dit la secció ambiental del Col·legi d'Advocats; li podria dir, a més, que no és eficaç que el Departament de Política Territorial i Sostenibilitat es converteixi en aquest macrodepartament, que difícilment podrà fer bé totes les tasques que té encomanades. Però al final li hauré d'apel·lar al sentit comú: avui els països que funcionen són els que tenen més exigències ambientals. I quan la patronal tarragonina es felicita per la desaparició de la conselleria de Medi Ambient, per la fi d'exigències ambientals, s'està felicitant pel nostre endarreriment; amb l'escarni, a més, de fer-ho els dies que es multipliquen els vessaments de petroli davant de les costes tarragonines, sobre els quals el seu Govern, per cert, no ha dit res.

Miri, l'argument més sòlid és que avui el que li convé a Catalunya és fer no el que fa Grècia, és fer el que fa Alemanya; que el que li convé a Catalunya és avançar en matèria ambiental fent d'aquesta una aposta estratègica, a les portes d'un escenari d'apujada dels preus dels carburants i d'una crisi energètica que ens afectarà i ens afectarà de valent. I per això m'agradaria que el seu Govern avancés en aquest sentit.

Acabo ja, senyora presidenta, dient que, des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, l'únic que li demanem és que el que facin és governar amb sensibilitat social, que aparquin el biaix conservador que comença a expressar el seu Govern, que siguin un govern amb sensibilitat social i ambiental, molta més de la que estan expressant, i que no passa res, que reconeixin que són un govern de coalició, format per consellers de Convergència Democràtica, d'Unió Democràtica, per independents, fins i tot per algun conseller socialdemòcrata, que practiquen, doncs, noves pràctiques innovadores, eh?, diguem-ne –això del senyor Duran realment és francament innovador–, i que no passa res perquè reconeixin que són un govern de coalició i que Catalunya sempre ha estat governada per governs de coalició.

I, per últim, dues peticions. Són senzilles...

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Sí, acabo ja. La petició que presentin un pressupost, el pressupost del nou Govern; i, l'altra petició, que concretin com avancem en l'autogovern, que concretin com anem junts davant de l'ofensiva recentralitzadora.

Nosaltres proposem que podríem crear una comissió per a l'autogovern, com es va crear a la legislatura que va acabar en el 2003; però, en tot cas, que concretin com ho volen fer.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyores i senyors diputats, membres del Govern, els hem de felicitar perquè és, doncs, el seu primer Ple.

Aquest és un govern que encara no duu ni un mes –també hem de començar per aquí–, i, per tant, varem dir al debat d'investidura, per part d'Esquerra Republicana, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra, que tocava i, nosaltres sí –i remarco el «nosaltres sí»–, que donaríem cent dies. I, per tant, és lògic que vostès estiguin encara en una fase d'aterratge.

Una fase d'aterratge de dificultat –ho ha indicat el senyor Mas, eh?–, és un moment difícil. Però és tan difícil, li ho asseguro, com els dos darrers anys de govern del Govern anterior. Perquè escoltant-lo a vostè hi havia una mica la percepció, la sensació que fins a la ratlla de les eleccions l'anterior Govern ho havia tingut fàcil. No és veritat. L'anterior Govern ja es va trobar amb aquesta mateixa crisi que afecta aquest Govern, afectava l'anterior, afecta tots els ajuntaments i afecta la

majoria d'administracions d'àmbit europeu. I és una crisi, evidentment, que es pot compensar, es pot atenuar, es pot aigualir, es pot rebaixar, el to d'aquesta crisi, amb gestió, és evident –després en parlarem.

Però vostès no són responsables de la gestió anterior, de l'anterior Govern; evidentment, senyor Mas. Però sí que vostès són coresponsables dels ingressos d'aquest Govern i de l'anterior Govern. I vull recordar que tenim un model de finançament que deu un estatut, un estatut que en el seu moment defensava –i es va aprovar en aquesta cambra el 30 de setembre del 2005– que la Generalitat recaptaria i inspeccionaria i gestionaria tots els impostos. No va ser així. Va haver-hi un acord –vostès el van subscriure– i ens va constrènyer a un model. I amb aquest model ens haurem de defensar.

Vostès a la campanya electoral van defensar i fan ver una proposta d'Esquerra Republicana, que era la del concert econòmic. La van defensar i van anar a les eleccions i van guanyar les eleccions amb aquesta proposta, una proposta de concert econòmic: que el Govern de Catalunya, l'Administració de Catalunya recaptés, gestionés i inspeccionés tots els impostos. Aquí ens hi trobaran. Perquè és evident que es pot gestionar millor: tot és perfectible en aquesta vida –l'anterior Govern i segur que vostès, amb el que hem vist en aquests dies: tot és perfectible. Però hi ha moments de dificultat supina, màxima, quan es poden gestionar unes xifres més aviat moderades. No ens ha d'estranyar quan veiem l'índex de les comunitats autònomes més endeutades: País Valencià, Catalunya, Illes Balears. Això té alguna relació. I té una relació, que són les que paguen més car l'espòli fiscal –són les que el paguen més car. Això no justifica, ho repeteixo, que es puguin millorar les coses.

I és evident que vostès han començat amb una política d'austeritat –i aquí vull començar: l'austeritat en els eventuals, en els alts càrrecs. Vostès es van proposar en alts càrrecs arribar al 23 per cent, de moment és el 14. I a l'àmbit dels alts càrrecs veurem..., o els eventuals, que vostès diuen que han reduït, haurem de fer el balanç a l'equador de la legislatura o al final de la legislatura, perquè tots sabem quins són els límits. En el seu decret de Presidència poden arribar a seixanta-set alts càrrecs, potencials –trenta-set més trenta. Per tant, tots veurem a l'equador de la legislatura, al final de la legislatura, valorarem si la política d'austeritat, que és una política..., jo li reconec l'esforç que vostès fan, eh?, i és el moment que toca, però veurem i farem els comptes de l'austeritat en aquesta línia.

Però, els canvis i la reducció d'alts càrrecs no han d'amagar els moviments de punts que han implicat. Ja s'ha dit en aquesta cambra, però separar innovació de recerca crec que és una temeritat. És una temeritat, perquè en el fons el que es demana és una acció conjunta d'aplicació sobre l'economia productiva. En aquests moments suprimir alguns àmbits, com en el Departament d'Interior o en l'àmbit del treball, de les relacions d'igualtat home-dona, també crec que és un pas enrere. I és un pas enrere quan se suprimeixen programes que eren constructius, eren positius i necessaris i útils a l'hora d'acabar i eradicar la violència

masclista. Crec que això marca també una tendència. Vostè ja va donar una pista en el debat d'investidura en parlar de família. I, si vostè se'n recorda, jo li vaig dir: «Parlem de famílies.» És una concepció diferent de la societat, i no hi han passos enrere. I en l'àmbit de la igualtat i la perspectiva de gènere crec que hem fet un pas enrere.

Com hem fet un pas enrere... –i esperem, doncs, que, a la pràctica, puguem dir que no, i m'agradaria dir que m'he equivocat–, un pas enrere quan en l'àmbit d'Educació se suprimeix una direcció general com és la de Planificació i Entorn, que anteriorment s'havia anomenat «la d'innovació», que és la direcció general responsable d'un model d'èxit com són les aules d'acollida i els plans d'entorn.

És a dir, si algú es pensa ara que l'entrada de nova població, de nous catalans, de nova immigració ja està superada a l'àmbit escolar, no és veritat. Aquí hi ha molta feina per fer i molt per reforçar. Curiosament se suprimeix aquesta direcció general i se'n fa una dedicada..., segregant l'escola pública de l'escola concertada i privada. Jo crec que tot això és una declaració d'intencions profunda, estructural. I, per tant, en aquest sentit, una cosa és l'anhel, la voluntat de fer una administració més eficaç, més simple, que podem aplaudir, si això es demostra eficaç –després, les xifres veurem com es contrasten–, i una altra cosa són, senyor president, els canvis de fons, més polítics, que hi han.

Vostès han dit i han parlat del govern dels millors. El temps ho dirà. Vegi que no passi allò que li va passar al senyor Florentino Pérez amb el Real Madrid, que parlava dels «galàctics», eh? Al final, ni un de calaix, gairebé podríem dir. Espero que no sigui així per al bé del país, miri què li dic.

Vostè ha parlat de trajectòria política i de balanç polític. Miri... –i començarem pel Departament de Justícia–, jo no sé si és un bon auguri que la titular de Justícia, que és qui ha d'impulsar, entre altres coses, no només avançar per tenir més poder judicial des de Catalunya, en la normalització lingüística, que és una de les mancances importants que hi han..., si, a més a més, quan vostès, que en el seu moment van acompanyar el tema de les consultes –i li vull recordar que a l'abril n'hi ha una a Barcelona i no sé si el president de la Generalitat serà..., i farà el pas d'anar a votar, amb correspondència al que han fet altres dirigents del seu partit en altres municipis on s'ha celebrat aquesta consulta...; però, fixi's que l'actual consellera de Justícia va equiparar l'enaltiment del terrorisme amb el fet que l'Ajuntament d'Arenys de Munt cedís instal·lacions per fer una consulta, un referèndum sobre la independència de Catalunya absolutament tranquil i pacífic. És un mal auguri.

Com és un mal auguri que el conseller de Cultura digui que el català viu el millor moment. Això indica un estovament de les polítiques de redreçament i de normalització lingüística. Estem parlant de la Llei del cinema o estem parlant d'altres àmbits lingüístics, perquè, com ha dit vostè molt bé i ho diu el seu decret, Política Lingüística passa en aquests moments a Cultura, quan

tots sabem que la política lingüística, per la seva transversalitat, va més enllà de l'àmbit de la cultura: afecta l'educació, l'ensenyament –bé que ho hem vist amb l'actitud que ha tingut el Tribunal Suprem, amb la sentència del Tribunal Suprem, amb el que es deriva de la sentència del Tribunal Constitucional–, afecta l'àmbit de les relacions econòmiques... La política lingüística és molt més transversal. Hi ha una mica la sensació premonitòria de dir: «No, no, tot va molt bé.» Doncs, no va tot bé. S'ha fet molta feina, l'anterior Govern ha marcat un llistó alt. Només els demanarem que facin el seguiment del que va marcar l'anterior Govern en matèria de política lingüística.

I podria referir-me a altres àmbits que per nosaltres no deixen de ser preocupants. Però, com li deia, escolti, són vostès qui han de reflexionar i han de veure com apliquen i com marquen els temps. I, de fet, no és tan fàcil governar, i vostè ho està descobrint, perquè una cosa és la campanya electoral, és lògic, i l'altra cosa és posar-se a governar. Fixin-se com vostès..., i crec que fan bé –i crec que fan bé– de no precipitar-se en el tema dels vuitanta quilòmetres per hora. Fan bé, se n'han adonat, val una reflexió, val que reflexionin. Si vostès rectifiquen, nosaltres ho entendrem.

Com també seria bo que reflexionessin sobre l'impost de successions. Perquè no és lògic que es demanin sacrificis a la majoria –lògics, eh?, també li ho dic; sacrificis, els haurem de fer tots en aquests moments, és un moment de dificultat màxima, i nosaltres els farem costat en allò que sigui raonable–, però que, al mateix temps, l'única reforma fiscal que vostès volen portar a la pràctica sigui una reforma fiscal encaminada al fet que una minoria que encara paga l'impost de successions deixi de pagar i millori la seva situació patrimonial. No sé si té una lògica, quan se li demanen a la majoria sacrificis. Un té la sensació que això és el govern de sempre en benefici d'una minoria.

I aquí podríem també apuntar algunes tendències que s'han marcat, com deia, en l'àmbit d'educació, amb aquesta idea, sembla, de reforçar en l'estructura l'àmbit de l'escola privada, o algunes de les declaracions que s'han fet en l'àmbit de la salut. Per tant, crec que la coresponsabilitat ha de ser de tothom. No parlem tant del «govern dels millors», com hauríem de parlar del «govern de tots» –de tots. Per tant, fixin-se que hi ha, de fons, discrepàncies, lògiques..., vostès tenen dret, allò que van dir en campanya, a rectificar-ne algunes, perquè creguin que potser es van precipitar. L'escoltava aquest dematí en una emissora de ràdio; deia vostè: «Escolti, això dels vuitanta quilòmetres ho tenim calculat ja perfecte.» No, és lògic, s'ho volen repensar; repensin-s'ho.

Com s'han de repensar el tema de l'impost de successions, com s'haurien de repensar algunes de les decisions que han pres, com per exemple aquest retorn –li vaig parlar en el debat d'investidura del retorn–, d'aquesta barreja permanent de partit i govern i país –ja s'ha dit en aquesta cambra. Jo no sé si el senyor Duran ha de ser un contrapeu calculat de la declaració sobiranista que va fer en el seu moment vostè, quan va dir, diu: «Escolti, nosaltres volem fer una transició tranquil·la cap al dret a decidir, *sense límits*.» Bé, qui

l'ha d'administrar a Madrid, aquest «sense límits», pel que es veu és el senyor Duran. Jo no sé si això és calculat o és simple equilibri de partits, però em fa l'efecte que el senyor Duran li fixa els límits.

Vostès ahir, en la roda de premsa, el seu portaveu oficial del Govern parlava de l'aeroport. No sé si la millor política perquè el control dels aeroports de Catalunya sigui des de Catalunya es fa votant a favor del decret llei de Madrid –que va votar el senyor Duran–, que precisament coarta i limita qualsevol possibilitat que el Govern de Catalunya tingui el control sobre els aeroports catalans, començant pel del Prat. No sé si ahir Montesquieu se'n va anar de vacances, ahir al dematí, en la reunió del seu Consell Executiu; però, és clar, la barreja d'executiu i legislatiu en aquest cas, i a més legislatiu d'una altra cambra..., quan el senyor Duran va assistir d'oïent al Govern. Jo crec que a vostè no li cal, o és que és un problema intern de partit, que aquí ja no hi entro, però crec que no han de barrejar els seus equilibris interns de coalició amb la dinàmica del Govern.

Fixi's que això és una cosa que vostès van criticar molt durant quatre anys. Ho van criticar, i deien que l'anterior Govern era un govern de partits i no un govern de país. Bé, doncs, escolti, a vegades és molt fàcil criticar des de l'oposició, però vostès en aquests moments sembla que hagin fet un repartiment de poder: Convergència Democràtica es queda Presidència, amb el control de les adjudicacions, amb el control dels mitjans de comunicació, amb el control de les enquestes, i Unió Democràtica es queda al front –si se'm permet dir d'aquesta manera, bèl·lica, perdonin– de Madrid.

És un repartiment de partits, i em fa l'efecte que a vegades, quan es critica des de l'oposició, potser..., la reflexió. Jo la hi faig, i crec que seria bo que rectifiquessin que una persona que no és membre del Govern... –vostè té una vicepresidència i en aquest càrrec..., i en el decret d'estructura així es defineix–, té una vicepresidenta..., per cert, càrrec en el seu moment també àmpliament criticat, fa quatre anys, quan es va crear, i ara sense cap tipus de mania..., i em sembla lògic, perquè, escolti, nosaltres no li ho criticarem, el Govern anterior va crear una vicepresidència, però eren vostès que deien que això era una figura importada, que no existia a l'ordenament propi de Catalunya. Vostès l'han aplicat, cap problema. Però en el decret d'estructura queda molt clar quines són les funcions de la Vicepresidència: codirigir i comandar la relació institucional; és amb Madrid que han de dirigir.

I és evident que el moment polític és un moment de dificultat. I els farem costat, si són coherents, amb un govern de tots, no amb un govern per a una minoria. I els farem costat també a l'hora d'enfocar la relació amb Madrid; perquè això ja no és una relació, senyor Mas, és la no-relació. Algú del Grup Socialista, el senyor Nadal, deia, diu: «Escolti, que han vist algun decret?, que han vist algun acord?» No, no, hem vist una cosa pitjor: hem vist el tarannà, l'estil i el que s'està coent. I el que s'està coent a nivell de Madrid, d'institucions de Madrid, tant del Partit Popular com del Partit Socialista, és molt senzill: incapaços de fer front a la crisi per part del Govern de l'Estat, per part dels

partits espanyols, i incapaços de fer front a la crisi, es busca un boc expiatori, i aquest som nosaltres. El boc expiatori es diu Catalunya, i el problema ara es diu «l'estat de les autonomies». Potser sí que l'Estat de l'autonomia és un problema, perquè segurament es va confegir i es va estructurar en el seu moment en contra de Catalunya o d'Euskadi. Però aquí hi ha un clima que s'està creant i s'està alimentant. I no és només un problema de sostre de despesa; és un problema d'intentar equiparar-nos a comunitats autònomes molt respectables però que no tenen ni història nacional, ni institucions nacionals, ni voluntat nacional, eh? I vostè ho sap perfectament.

I, per tant, aquí, no sé si això s'arregla només amb bones relacions o amb relacions públiques a Madrid; crec que no. Crec que toca que vostè sigui conscient que, quan li vam demanar en el seu moment una comissió d'estudi per al concert econòmic, era per començar a plantejar a la ciutadania, plantejar als catalans i catalanes que hi ha una voluntat de canviar de marc, de fer un pas endavant. Aquesta voluntat hi és; expressem-la, fem-la, som-hi. Nosaltres hi serem. Ja li ho he dit: vostès van anar a les eleccions i les van guanyar amb una proposta secular d'Esquerra Republicana, que era defensar que tots els impostos es quedin a Catalunya. I la resposta ha de ser aquesta. I aquí articular-hi no només aquesta cambra; la societat, com vostè va dir en el debat d'investidura. Som-hi.

Perquè crec que no podem pensar que la crisi és l'únic problema. La crisi és un problema, però els ingressos de Catalunya ho són. Perquè ens demanen que gastem menys o que paguem menys o que invertim menys, però no ens parlen dels ingressos, i aquí està el problema. L'Estat espanyol, el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular no parlen dels ingressos que té Catalunya. Si volen que controlem la despesa, també volem controlar els ingressos. I hem d'explicar això a la ciutadania.

I jo entenc, senyor president, que això a vostè li suposa una certa recança. Perquè vostè va dir molt clar –i miri que em va quedar fixat–, vostè va dir, diu: «No vull que un debat sobre la relació Catalunya-Espanya en l'àmbit del finançament, del concert econòmic, acabi tenyint la legislatura.» No sé si ho va dir amb aquestes paraules exactes, però ho va dir. Doncs, miri, jo crec que no hi ha més remei; no podem amagar el cap sota l'ala. Si volen que siguem responsables de la despesa, també ho volem ser dels ingressos. I avui Catalunya paga molt i rep molt poc a canvi.

Se'ns demanen sacrificis a Catalunya, quan ells no els fan. Perquè l'Administració central de l'Estat no s'estructura ni s'aprima, al contrari, segueix creixent. I, escolti, tots sabem que no afliuraran, que mantindran els ministeris que encara queden. Alguns ja els han suprimit; tocava. Però encara hi ha un Ministeri de Cultura, per posar-ne un exemple, quan en altres països amb la mateixa estructura, o encara fins i tot més descentralitzada, no existeix.

Per tant, escolti, senyor Mas, no ens lamentem, actuem, expliquem a la gent de Catalunya que aquí hi ha una voluntat de resposta articulada, no només de bones

paraules, no només d'enviar, doncs, un relacions públiques instal·lat a Madrid que fa relacions públiques, o altres coses, no ho sé. Però, en definitiva, del que es tracta, senyor Mas, és que hi hagi una resposta clara, diàfana, que, escolti, estem farts de pagar, que no ho volem més, que no ens poden demanar sacrificis a Catalunya ni se'ns pot imposar un copagament sanitari per la porta de darrere..., perquè potser no ho farà el conseller de sanitat, però vindrà d'un consell interterritorial, ens voldran aplicar un copagament sanitari quan algunes comunitats autònomes sap vostè perfectament que ni l'apliquen ni l'aplicaran. I se'ns estan demanant sacrificis a Catalunya quan aportem més que ningú.

Per tant, la resposta és aquí, en aquesta cambra; la resposta la té vostè. Nosaltres ja hem presentat una proposta de comissió d'estudi i comissió de treball; doni'ns suport, treballem-ho i comencem a plantejar una alternativa. Però allò altre, en definitiva, és voler amagar el cap sota l'ala i fer-nos pensar que la crisi és l'únic problema; no ho és. La crisi és un problema molt seriós, que afecta famílies i persones, persones a qui ja se'ls ha acabat l'atur, i tant, empreses que han de tancar perquè no tenen ni un miserable crèdit. Aquests també són responsables de la crisi, aquells que no generen crèdit, els que en el seu moment van iniciar aventures; per això presentem el tema de la dació de les hipoteques, perquè hi ha una part de col·lectiu de ciutadans que se senten agreujats per la mala política dels equips directius de bancs i caixes. Però la resposta política en interès de Catalunya, un àmbit tan frontal, tan troncal, tan toral com és el finançament, escolti, aquí i sense complexos. És la millor resposta que podem donar a la gent de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. A continuació té la paraula l'il·lustríssim senyor Joan Laporta, en nom de Solidaritat Catalana per la Independència.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats... Bé, avui, president, ens ha presentat el seu Govern. El desig de Solidaritat Catalana per la Independència és que tinguin sort i encert, i que governin.

En aquest sentit, unes consideracions. No defugui responsabilitats derivant, doncs, decisions als assessors. En aquest sentit, entenem que els assessors han d'assessorar i vostès, doncs, han de prendre les decisions.

Per altra banda, no defugin responsabilitats amb demandes d'ajut als membres d'aquesta cambra, perquè veritablement, doncs, aquestes demandes d'ajut per nosaltres tenen més la voluntat de repartiment de culpabilitats davant del fracàs que és més que previsible de la seva gestió, que no pas d'una sincera voluntat de demanda d'ajut.

Per altra banda, l'altra consideració respecte del Govern seria referent a la consellera de Justícia. La consellera de Justícia, doncs, bé, és una persona que ha participat d'una operació en contra de les consultes sobiranistes que s'han celebrat els darrers mesos o el darrer any a Catalunya, i, per altra banda, també ha fet unes manifestacions impròpies equiparant-les als funerals dels presos d'ETA, els funerals d'etarras. En aquest sentit, pensem, doncs, que ha menystingut més de 600.000 catalans i catalanes, molts d'ells militants del seu partit, de Convergència i Unió també, i per altra banda pensem també que ha estigmatitzat i ha radicalitzat les consultes traient-los la normalitat amb què se celebren. Per tant, pensem que no és la persona apropiada per ocupar el càrrec de la conselleria de Justícia, i en aquest sentit, doncs, també pensem que és una persona que no pensa treballar perquè Catalunya sigui un estat de la Unió Europea, i, per tant, insistir en aquest fet, no?, que pensem que no és la persona adequada.

Bé, per altra banda, senyor president, ens agradaria que ens expliqués com tenim la seva proposta estrella que ens ha de treure de la crisi, que és el concert econòmic. Davant d'aquests missatges contundents i investides que s'han anomenat per part del president del Govern espanyol, quan diu, doncs, que tenen mitjans per intervenir als territoris que no redueixin el dèficit, i per altra banda, també, les manifestacions d'un expresident del Govern espanyol, que diu que les autonomies són inviables i insostenibles, pensem que el panorama que es dibuixa perquè vostè aconsegueixi el que s'hi va comprometre, el concert econòmic, és un panorama fosc i complicat, en aquest sentit.

Per altra banda, ens agradaria saber com reaccionaran davant de totes aquestes agressions a la nostra estabilitat financera i a la nostra economia, i de retruc també a la nostra dignitat nacional, perquè, home, veritablement, que diguin vostès que en prenen nota, per altra banda que diguin que no són responsables de la situació actual, quan aquí hi hauria molt a dir, i que alguns consellers del seu Govern, doncs, hagin manifestat que si l'Estat no compleix s'enfadaran, em fa l'efecte que el fet que vostès s'enfadin i que en prenguin nota no li preocupa absolutament gens al Govern de l'Estat espanyol. Per tant, en aquest sentit, doncs, ens agradaria saber què pensen fer davant d'això. Nosaltres ja vam avisar que la via de l'autonomisme estava esgotada. Això em sembla que és una prova més que, efectivament, aquesta via està exhaurida, i el que li demanaríem és que promogués que hi hagi una evolució natural cap a la independència, per aconseguir que Catalunya tingui més poder polític.

Bé, per altra banda, també, fer referència que davant d'aquests atacs a l'estabilitat financera, davant d'aquests atacs a la dignitat nacional, president, tindrà Solidaritat Catalana per la Independència al seu costat en les polítiques i en les estratègies que, en fi, que considerem que són les que calen al país. El seu conseller d'Economia ha manifestat, doncs, que farà front a aquesta situació amb la reducció de serveis, amb el cobrament dels endarreriments, i per altra banda també, si cal, amb més endeutament. Home, pel que fa re-

ferència al cobrament dels endarreriments, a Solidaritat Catalana per la Independència la tindreu al vostre cantó. Pel que fa referència a la reducció de serveis, no, perquè pensem que s'ha de treballar, doncs, en la direcció d'acabar amb el dèficit fiscal que patim i, per altra banda, també en la direcció d'obtenir més poder polític.

Veritablement, doncs, aquestes manifestacions que vénen des del Govern espanyol són unes manifestacions que, en fi, practiquen un enorme cinisme, perquè, per una banda, ens estan espoliant i, per l'altra banda, doncs, ens demanen que reduïm el..., que no gastem tant. En aquest sentit, que sàpiga que Solidaritat Catalana per la Independència, treballant en la línia d'acabar amb el dèficit fiscal i d'anar en la direcció d'aconseguir més poder polític, doncs, ens tindran al seu costat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Laporta. A continuació, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera, en nom de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, diputats i diputades, bé, des de Ciutadans, el primer que volem fer, lògicament, és –ja ho hem fet a títol personal– donar la benvinguda i felicitar els nous consellers. Agraïxo també que el president vingui en seu parlamentària a explicar l'estructura del seu Govern. Crec que sempre és d'agrair, formalment, que es faci així públicament. I, per tant, en primer lloc, aquest agraïment.

En segon lloc, li he de dir, senyor Mas, que vostè, i almenys el nostre grup ho entenem així, té totes les potestats del món –del món, vull dir allò que s'entén col·loquialment– per nomenar, per estructurar, per decidir com és el seu Govern. Per tant, nosaltres, si ens permet, no entrarem tant a dir-li com el faríem nosaltres, perquè em semblaria poc respectuós, sinó en tot cas a preguntar-li algunes coses que potser no acabem d'entendre, o recomanacions o propostes, en constructiu, d'aquest Govern.

L'he de felicitar, per exemple, per haver fet una conselleria d'Empresa i Ocupació en un mateix espai, al marge de la competència també *a priori* d'una persona com el senyor Mena. Felicitem també i ens felicitem que Interior, com vostè deia, sense res més, estigui separat d'altres àmbits institucionals, com relacions institucionals, que li correspon també un paper fonamental en una comunitat autònoma.

Estem d'acord també amb aquesta reducció que s'ha fet, perquè la demanàvem, perquè ja ho vam demanar al Govern anterior i ens van dir que no calia, pel que quedava. I, per tant, suposo que amb aquesta previsió a quatre anys vista de legislatura és lògic fer aquesta reestructuració, com han fet altres comunitats autònomes i com toca fer en un moment com aquest.

Respecte al nomenament d'una vicepresidència, nosaltres no hi farem sang, perquè m'entengui, però sí que sobta, no?, realment que les crítiques que vostès van fer com a Convergència al Govern anterior, doncs, ara, diguéssim, no les tinguin en compte i nomenin una vicepresidència. Ens és igual, sincerament, a nosaltres, si es diu «vicepresidència», si es diu «conselleria en cap».

El que no ens agrada tant –i també li ho vull preguntar– és que hi hagi un conseller en cap a l'ombra, eh?, com el senyor Duran i Lleida. I això és més preocupant, per la mateixa, diguéssim, estructura democràtica d'un govern: qui forma part del Govern està al Govern i se'l pot controlar en aquesta cambra; qui no forma part d'un govern no se'l pot controlar. Per tant, ens agradaria... Ha donat una breu explicació abans. Quin sentit té que una persona formi part *de facto* d'un govern i que no se'l pugui controlar políticament?

Per tant, ens agradaria que el senyor Duran i Lleida, si vostè creu que ha d'estar al Govern, doncs que hi sigui; no tenim cap problema, lògicament, que vostè designi aquesta persona. Però, per altra banda, sobta aquesta participació activa al consell executiu, en les mateixes reunions i fins i tot en aquesta relació, que deia abans algun portaveu, partit-Govern, que no ens acaba de convèncer per la mateixa neteja i la mateixa transparència de la relació Govern-Parlament.

Per altra banda, també li he de dir que vostè deia allò dels millors i que ha intentat i en algun cas ha mantingut alguns càrrecs del Govern anterior, càrrecs de segon nivell, poder, o càrrecs de confiança, o càrrecs polítics. Però n'hi ha alguns que sobten, no?, perquè, quan vostès han fet una crítica voraç, podríem dir, fins i tot des d'algun conseller que avui en forma part, d'alguns nomenaments, que vostès mantinguin aquells que han criticat no em quadra, eh? Perquè ens entenguem és com si el senyor Boada vostè el proposa ara perquè estigui a Interior. Home, primer, segurament, el senyor Boada, potser, no acceptaria, no ho sé, perquè n'hi han d'altres que sí que han acceptat, n'hi han d'altres que sí que han acceptat alguna conselleria. Però, en qualsevol cas, allò que han criticat és estrany mantenir-ho.

I vostès han criticat, per exemple, els nomenaments i l'acció que van portar el vicepresident Carod i la seva persona de confiança en aquests assumptes exteriors, la senyora Clavell, i, en canvi, vostè ha ratificat i ha mantingut aquesta persona al capdavant també d'accions tan polèmiques com aquell desenvolupament, des del nostre punt de vista, i que també en algun cas Convergència havia criticat, d'aquestes ambaixades, d'aquestes estructures sobredimensionades a la realitat de la Generalitat i a la realitat econòmica que tenim.

Per tant, li pregunto quin sentit té mantenir allò que vostè ha criticat? Puc entendre que allò que li agrada ho mantingui, però que allò que ha criticat ho mantingui no ens acaba de quadrar en aquesta estructura.

Per altra banda, hi ha un nomenament que ja s'ha comentat aquí i que nosaltres, doncs, ens en felicitem. Ens en felicitem perquè creiem que és una persona, la consellera de Justícia, doncs, que ha demostrat tenir

un respecte per la Constitució, per les lleis vigents, i saber interpretar el seu paper en l'àmbit de l'advocacia de l'Estat. I, per tant, davant de les demandes d'altres, jo, si m'ho permet, el que li demanaria és el contrari, el que li demanaria és que confiï en els criteris de la consellera, que ha posat negre sobre blanc moltes vegades en el seu paper a l'advocacia de l'Estat, perquè són criteris de dret, no són criteris polítics, són de dret; per tant, si algú vol canviar les lleis que les canviï, però són de dret, i ha fet la seva tasca.

I en aquest cas fins i tot m'atreveria a dir-li que ho aprofiti, ja que té una consellera en aquest cas amb aquesta formació, doncs, com va fer al seu dia el senyor Sevilla, que va dir allò que ensenyaria al senyor Zapatero en dues tardes economia. Jo sé que vostè, d'economia, en sap, però potser de dret constitucional, de complir les sentències, de complir les lleis, de no saltar-se les sentències del Tribunal Constitucional, potser la consellera en sap més que vostè, senyor Mas. O com a mínim li pot donar també i explicar què representa l'estat de dret, què és una constitució, què és una sentència i com s'han de complir des del Govern. I li ho dic amb tota cordialitat. I li ho dic també perquè sap vostè que som defensors que es compleixin aquestes sentències del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional.

Per tant, estem d'acord amb el criteri. Només esperem que els criteris que hi ha hagut fins ara en aquest camp, podríem dir, d'aquesta conselleria es mantinguin, simplement, no canviïn amb el pas del temps.

Llei de consultes, per tant, m'agradaria veure els criteris de l'advocacia de l'Estat, que eren de dret, no polítics, sinó de dret, respecte a això. Vostè deia que aniria més lluny amb les consultes. Doncs, miri el que li deia abans: no hi cap, a la Constitució, no demanar permís per fer un referèndum a nivell de tot l'Estat, perquè no està dintre d'aquest marc jurídic, no?

Per altra banda, també li demanaria..., i això ja no és un camp estrictament estructural, sinó un camp polític, de les seves primeres passes, senyor Mas. Jo li deia abans que agraïm l'esforç, diguéssim, d'austeritat, que agraïm aquesta adequació del Govern a la realitat econòmica que tenim. Vostè deia avui que ho tindrà difícil. Jo crec que és evident que és així, i li desitgem sort i col·laborarem en allò –li ho vam dir, en el debat d'investidura– que sigui per sortir d'aquesta crisi econòmica.

Però vostè també ha aprofitat aquests primers dies, deixi'm que li ho digui, per fer algunes declaracions que no col·laboren a donar la sensació d'estabilitat, sinó a seguir buscant culpables i confrontació contínua amb les institucions de l'Estat. Vostè deia en una entrevista, en un titular, fa poc, a *La Vanguardia*, deia literalment: «Si España no se mueve, si no hay encuentro...»; o millor dit: «No hay encuentro, sino ruptura.» Jo crec que, sincerament, amb la situació que tenim econòmica, amb la realitat que tenim, parlar de trencadissa, parlar de ruptures, parlar de trencament, sona a amenaça, senyor Mas, i no, no és el que toca; fent servir aquella frase ja mítica dintre de la seva formació d'«això no toca», doncs, potser no toca que vostè vagi

llançant aquests temes en entrevistes, en discursos grandiloqüents, que pretenen una mica continuar amb el victimisme.

Jo crec, senyor Mas..., i no només vostè, Convergència i Unió hauria d'aprendre que el victimisme s'ha acabat; s'ha acabat el victimisme i és l'hora de governar. I vostè ara tenen el Govern, ja no tenen cap excusa. I li ho dic perquè ahir el seu portaveu també parlava d'investides des de l'Estat. Escolti'm, investides són les que han patit els ciutadans amb la crisi a les seves butxaques, també amb despeses innecessàries del Govern de la Generalitat i de molts governs autonòmics. I puc estar d'acord que el senyor Aznar i el senyor Zapatero no són les persones idònies per donar-nos lliçons ni d'austeritat ni de control de la despesa, entre altres coses perquè...

La presidenta

Senyor Rivera, vagi acabant.

Albert Rivera Díaz

...les seves –acabo, presidenta; acabo, presidenta–, les seves comunitats autònomes també estan endeutades igual o més que Catalunya.

Però sí que deixi'm dir-li que parlar d'un sostre de dèficit –vostè que coneix bé l'economia– no és cap envestida contra Catalunya; és una envestida, en tot cas, per la crisi econòmica. I un estat descentralitzat necessita posar mecanismes a sobre la taula per controlar el dèficit. No intentem buscar enemics, perquè es parla no contra Catalunya, sinó, en tot cas, per intentar buscar un equilibri pressupostari a tot Espanya. Per tant, li demano que col·labori i que prengui mesures perquè no calgui, fins i tot, arribar a aquests sostres fixats legalment, sinó que s'interpretin i per tant s'adeqüin. Si ho fem, no ha d'haver-hi cap por; no hi ha d'haver cap por a cap intervenció econòmica, si es fan els deures des de la comunitat.

I, per tant, senyor Mas, per acabar, li demano que es posi *manos a la obra*, que treballem, que anem per feina, que deixem els discursos de la ruptura, de referèndums, els discursos de contra Catalunya... Això s'ha acabat; la crisi econòmica, la realitat, l'autogovern que té avui Catalunya és evident que ja no porta ni quadra aquest discurs victimista. Crec que és hora d'aparcar el victimisme i dedicar-se a governar amb les eines que tenim, que són moltes, i amb moltes dificultats, això sí, i que per a això comptarà amb el nostre suport.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honora-

bles vicepresidenta, conselleres, consellers –en primer lloc, felicitats pel seu nomenament–, senyores i senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió, i abans d'entrar en el fons de la qüestió, voldríem posar en valor, perquè per nosaltres en té, el fet que la compareixença del president s'hagi fet en el marc del Ple del Parlament, el lloc i el moment parlamentari més solemne.

La compareixença del president podria haver-se produït en el marc de la Diputació Permanent o esperar a la constitució de les comissions parlamentàries que farem avui i haver-se produït en alguna d'aquestes, però no ha estat així. Aquest fet té valor per ell mateix i el volem subratllar, perquè queda clar que no hi ha voluntat ni de disminuir aquest debat, ni voluntat de passar un tràmit, sinó tot el contrari: es tracta de donar-hi tota la rellevància, l'abast i la solemnitat que una qüestió com aquesta requereix. Fer-ho així, ara i aquí, hi dóna més força, més solemnitat i més profunditat, i en definitiva també més seguretat i convicció en relació amb les decisions preses pel mateix president. En política les formes són molt importants i per això, ni que sigui a tall introductori, ho volem ressaltar i posar en valor.

Entrant en el fons de la qüestió, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, valorem molt positivament tant la composició del nou Govern, com l'organització d'aquest, com les primeres decisions preses per aquest.

I per què? En primer lloc, perquè és plenament coherent i respon al que el president de la Generalitat va expressar en el debat d'investidura, i d'aquesta manera fa honor i compleix amb allò que va dir. Va dir: «Nosaltres volem ser un govern de paraules, de fets i de paraula, un govern que s'explica, que pren decisions i que compleix.»

I, en segon lloc, i relliga amb tot això, perquè denota un lideratge clar del president en molts aspectes des del primer moment. I això ha estat així i es demostra tant pel que fa a les persones nomenades per conformar el Govern, com en la seva estructuració, com en el clar i decidit apurament de l'estructura política de la institució.

El president es va comprometre –i cito les seves paraules, i avui les ha repetit– a nomenar un govern que combini experiència i força política amb alta i reconeguda professionalitat, un govern –va dir també– d'alta capacitat tècnica i professional. I, a judici nostre, compleix de totes totes amb aquest compromís. No es tracta ara de desfer-nos en elogis a cada un dels membres del Govern nomenats pel president, però sí que és perfectament constatable la seva alta capacitat i coneixement en l'àmbit en el qual se'ls ha confiat la seva responsabilitat.

Bé, des del nostre grup parlamentari, aquest és un govern que ofereix seguretat i confiança als ciutadans, cosa tan i tan necessària en aquests moments. Perquè, per generar esperança al ciutadà, el primer que cal és que el ciutadà tingui confiança i seguretat en els seus governants. I això aquests dies ho hem pogut sentir a peu de carrer i en molts indrets: que les persones que

conformen aquest Govern en cadascun dels seus àmbits d'entrada generen seguretat i confiança.

A més, i pel nostre grup parlamentari també ho hem contrastar, aquest és un govern format per gent que té guanyat el respecte i que té prestigi, un gran respecte i un gran prestigi en el seu àmbit de responsabilitat. Respecte i prestigi, també dos elements molt i molt necessaris en els moments actuals, amb tantes dificultats i tantes incerteses, uns moments en què caldrà buscar el màxim de complicitat, de consensos, d'ajuts en molts ordres i en molts indrets; un d'ells el mateix Parlament.

Una composició del Govern que també respon i es correspon amb la paraula donada del president que seria el Govern de Catalunya, sense res més que l'adjectiu o el defineixi; un govern que respon al que va dir molt abans de la campanya electoral, durant aquesta i amb posterioritat a aquesta; un govern la composició del qual aniria més enllà de les fronteres i dels límits estrictes dels partits polítics que donen suport al Govern, en aquest cas Convergència i Unió; en definitiva, un govern sense etiquetes: el Govern del país, el Govern de Catalunya.

Finalment, aquest és i serà un govern, un, un i prou; consellers i conselleres de sensibilitats diferents, però que els uneix, els unirà i posaran totes les seves energies i capacitats per tirar endavant un mateix projecte i un programa de govern, el programa de govern exposat i explicat pel president de la Generalitat en el debat d'investidura.

Per tot això, aquest és un govern que per nosaltres, i si volen que els ho digui de manera col·loquial, és un govern que fa patxoca, que fa goig, que dóna seguretat i confiança, i que pot aixecar el llistó del prestigi i del respecte de la nostra principal institució de govern, elements clau, aquests, per liderar aquest enlairar de nou Catalunya.

Pel que fa a l'estructuració i a l'organització del Govern, també veiem com aquest és un govern de paraula, un govern que compleix, i un govern amb un lideratge molt clar. El president va prendre un compromís en seu parlamentària, en el debat d'investidura, dient que volia una administració austera i que reduiria clarament el nombre de departaments, alts càrrecs, personal eventual, etcètera. I aquesta reducció de l'aparell polític de l'Administració és una qüestió de faves comptades, no és una qüestió d'opinió, sinó de constatació. I a fe de Déu que s'està fent i molt, tant pel que fa als departaments, alts càrrecs com al personal de designació política, personal eventual, fet i decidit amb menys de vint dies hàbils, no al llarg dels cent primers dies o al llarg d'un any o presentant plans d'austeritat o no sé què, no –no–, fet i decidit, quan gairebé porten catorze dies hàbils d'administració.

I és que amb aquesta decisió, i nosaltres hi hem insistit molt, a part dels números que representa d'estalvi, el que pren és un gran valor en el missatge potent que s'està enviant Administració portes endins i Administració portes enfora, un missatge molt clar dit pel mateix president: «Amb menys hem de fer més i millor.» Aquest és el nou paradigma de la gestió i re-

solució de l'activitat de l'Administració. Si una virtualitat tenen les crisis econòmiques és que acceleren els canvis i aquest canvi suposa l'inici sense retorn d'un nou camí, deixant enrere aquella dinàmica tan enquistada que tot s'arregla i tot es comença a fer a base de posar-hi més gent i més diners i més gent i més diners. És el nou camí de l'autoexigència i el rigor, de la prioritització clara en la despesa, de l'optimització absoluta i permanent dels recursos en tots els ordres, de l'eradicació de duplicitats i d'estar-se'n de moltes i moltes coses que, mirades amb perspectiva i amb rigor, són absolutament prescindibles. És la manera de garantir i enfortir i fer sostenible tot allò que és realment necessari i útil per al ciutadà, per al seu benestar i per al seu progrés en tots els ordres.

Indubtablement, amb aquesta desengreixada de l'Administració i del seu aparell polític, iniciada clarament des del primer minut pel Govern, també s'està enviant un missatge portes enfora al conjunt dels ciutadans, al conjunt de la societat, hi ha un govern que prioritza ajustar-se ell el cinturó en comptes d'«apretar» tant el ciutadà. I això, a part de donar credibilitat a la paraula donada pel president, genera confiança i esperança en la gent, tan i tan necessària en aquests moments.

Una de les decisions preses ja des del primer moment, moltes d'elles gens fàcils o gens còmodes, però que justament per això denoten que tenim davant un govern amb un lideratge i que va a la una i que va amb pas ferm. Un govern potent i amb un clar lideratge, cosa també aquesta del tot necessària en aquests moments per fer-nos respectar davant d'aquesta onada, envestida gens acomplexada d'intent de disminuir els drets i les ambicions del poble de Catalunya de la nostra nació. Un lideratge en aquest sentit que també ja han pogut comprovar aquests dies en veure com no s'ha trigat ni cinc minuts a posar-se al capdavant per intentar frenar, evitar o plantar cara davant d'aquesta nova estratègia que, amb l'excusa de l'economia, retallen l'autonomia.

Per tot això, pel que hem constatat aquests primers vint dies: compliment de la paraula donada, ferma, autoexigència, sacrifici i lideratge, el president té tot el nostre suport per seguir en aquest camí traçat, en aquest rumb, senyor Nadal; mai tantes decisions, tan importants en tan poc temps.

Però a més crec oportuna una altra reflexió amb relació al debat que ens ocupa. Tot i que com he dit aquest és un govern que a nosaltres ens ofereix seguretat i confiança, credibilitat, prestigi i respecte, aquest és un govern que també vol ser ajudat, no vol, no pretén erigir-se en govern autosuficient que no necessiti l'aportació de ningú més, el president ho va dir: «El Govern que aspiro a presidir serà un govern dialogant, obert a les aportacions de tothom, un govern que demana ajut i que vol ser ajudat, ajudat per vostès» –va dir també–, «els grups parlamentaris que representen la voluntat popular.» I no sé si entendre, pel que han dit, que aquesta predisposició hi serà. I valdria la pena que hi reflexionessin, no és gratuïta l'afirmació del president, també vostès i especialment els grups parlamentaris que han donat suport als governs d'aquests darrers set anys, han d'assumir la seva responsabilitat,

tenen un plus de responsabilitat i han d'actuar amb un sentit més de govern.

No els estem demanant adhesió al projecte que comença, no els estem demanant que renunciïn a la seva tasca de fiscalització i control de l'acció de govern, no em refereixo a això. Em refereixo que almenys, coherència i responsabilitat, sí que se'ls pot demanar. En moments com aquests, ni els governs poden actuar com sempre, ni l'oposició pot seguir al peu de la lletra el vell manual d'aquell del criticar per criticar, que de l'excepció en volen fer la norma general, o voler que els altres en quinze dies facin el que ells en set anys o en més anys no han sabut fer. O inclús, el que és més inaudit, acusar el Govern de no fer prou per resoldre el problema que ells han creat.

No els demanem adhesió, però almenys sí, coherència i responsabilitat. Jo ho dic per les intervencions que hi ha hagut aquests dies i que avui s'han tornat a repetir, jo els demano una mica de coherència.

Vostès critiquen molt que s'aprofiti el capital polític que representa el senyor Duran i Lleida i ens vénen ja novament amb la cantarella de la confusió partit/Govern. Vostès que durant set anys han segrestat la potestat dels presidents de la Generalitat perquè puguin nomenar i cessar consellers i directors generals, perquè això es decidia als partits, vostès ens vénen ara aquí a dir que nosaltres confonem..., o no, senyor Boada? O no, senyor Boada, que segurament el president Montilla ho va dir que segurament l'hauria cessat, però com que això no era potestat d'ell no ho hauria fet? Per tant, jo els demano una mica de coherència.

Exactament amb el tema del personal..., igualment amb el tema del personal eventual. No acusin el Govern que fa poc..., no acusin el Govern que fa poc respecte al problema que vostès han generat. (*Remor de veus.*) Tot allò que estem...

La presidenta

Senyor Turull, un moment –un moment. Si us plau, silenci.

Jordi Turull i Negre

El personal eventual, deia, que tot allò que s'està apriant forma part del que vostès van engreixar, si és així de clar, per tant, no «apretin» tant el Govern respecte a un problema que vostès van generar.

I finalment i una reflexió, deixin d'empastifar, deixin de mal insinuar, no han après la lliçó? (*Remor de veus.*) No han vist de què els va servir durant tres mesos seguir empastifant? Algun dia, senyors d'Iniciativa, algun dia creuran en l'Estat de dret? És una pregunta que em faig. Algun dia creuran en l'Estat de dret? Perquè ja n'hi ha prou d'insinuacions, acusacions i difamacions. Cadascú sabrà el que fa, cadascú sabrà el que fa, però el que seria bo és que tots plegats sabessin què n'esperen els ciutadans i ciutadanes de nosaltres. I crec que aquesta dinàmica que hem viscut avui, aquest sobredimensionar aquest punt i aquesta coma, aquest nyic-nyec, de renunciar a la política en

majúscules, d'anar a una política més aviat de baixa volada és just el que no volen, no valoraran i no premiaran.

És el moment de política en majúscules, és el moment de la gran responsabilitat per part de tothom, de Govern i d'oposició. Nosaltres assumim plenament la nostra, ens agradaria que vostès assumissin la seva, a l'alçada del moment i de les circumstàncies. I crec que si els demanem això és coherent i creïble perquè aquests darrers set anys vam demostrar que una intensa tasca de fiscalització de l'acció de govern no estava renyida per res ni era incompatible amb cercar grans acords, grans pactes i grans consensos per millorar el nostre país.

Esperem i desitgem trobar-nos en aquest camí, el de la màxima responsabilitat, l'acord i el consens. Per nosaltres no quedarà, crec que en les poques decisions que hem hagut de prendre aquests dies en el Parlament, aquesta actitud de voler els acords més amplis, crec..., i de mà estesa, crec que ens l'han notat i molt. Ho repeteixo, per tot això, per nosaltres no quedarà.

Molt honorable president, ho repeteixo, des del nostre grup parlamentari, tot el suport, no perquè toca, sinó perquè en aquests primers dies ha complert amb la paraula, ha donat seguretat, confiança i esperança a la gent del país.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats, per quin motiu demana la paraula?

Dolors Camats i Luis

Senyora presidenta, perquè em fa l'efecte que el senyor Turull ha fet unes declaracions que mereixen que el nostre grup...

La presidenta

Per al·lusions, per...?

Dolors Camats i Luis

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Simplement recordar-li al senyor Turull, recordar-li que ell és un portaveu novell i que, en atenció al fet que ell s'estrena com a portaveu del seu grup parlamentari, nosaltres li deixarem temps perquè reflexioni en el que ha dit, en el que queda gravat en aquesta sessió de control perquè si ho ha de retirar ho retiri. Pensi que no és el nostre grup parlamentari qui en aquest mo-

ment té imputats, i quan parla vostè d'«empastifar», potser hauria de pensar-s'hi abans de dir les coses.

Moltes gràcies.

La presidenta

Continuem amb la sessió. Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, permetin-me que faci alguns comentaris i algunes puntualitzacions en algun cas sobre algunes coses que s'han dit, i transmeti també algunes opinions. Ho faré d'una manera, diguem-ne, transversal, perquè hi ha hagut opinions per part seva, i algunes crítiques també, que efectivament han estat, doncs, repetides per diferents portaveus de grups parlamentaris. Per tant, no respondré tant específicament intervenció per intervenció, en alguns casos, sinó bàsicament lligant coses que vostès han dit i que són, hi insisteixo, bastant comunes.

La primera cosa que volia dir és que aquest és un govern, suposo que vostès això com a mínim ho acceptaran, que no fa gaires dies que està funcionant. Es va constituir el dia 29 de desembre. I en aquest temps, doncs, segur que hi ha hagut gent que ha pogut fer vacances; el Govern no, el Govern no ha fet vacances, ha treballat des del primer dia, com és normal per altra banda, i ha aprofitat tot aquest parèntesi de les festes de Nadal i de les festes de Cap d'Any i de Reis, etcètera, per anar prenent decisions i per anar organitzant una nova estructura que en definitiva és el que vinc a explicar avui. En alguns moments del debat d'avui he tingut la sensació que reproduïem el debat de la sessió d'investidura, i avui el que toca, d'acord amb la llei, és explicar l'estructura i la composició del Govern de la Generalitat, que òbviament és el que he vingut bàsicament a fer.

Dic això no com una excusa, perquè no es tracta de dir: «És que portem pocs dies», que és una evidència, per altra banda, empírica, sinó simplement per fer notar que quan es reclamen decisions «de tot ordre», com he sentit en alguna intervenció, jo els vull fer notar que normalment a un govern se li donen cent dies, vostès segur que no ens els donaran, aquests cent dies, malgrat les circumstàncies del país, però de tota manera no n'han passat ni quinze pràcticament, no n'han passat ni quinze. I agraeixo al senyor Puigercós que, com a mínim, en la seva primera intervenció, ho hagi constatat d'aquesta manera perquè em sembla que tocar de peus a terra en aquest sentit, doncs, honora els que ho fan.

Una altra cosa que volia comentar és que vostès diuen que tot això pot ser simplement un maquillatge, alguns de vostès ho diuen, tot aquest àmbit, diguem-ne, de la reducció d'alts càrrecs, de personal eventual. Altres ho han dit d'una altra manera, per exemple, la senyora Sánchez-Camacho ha dit clarament: «Escolti'm, nosaltres això ho havíem reclamat, no s'havia aconseguit.» El senyor Rivera, també. Jo els agraeixo que

com a mínim també en aquest sentit valorin una feina que està fent l'actual Govern, que és una feina molt contundent. Alguns de vostès deien: «No, ja veurem això al final de la legislatura com s'acaba.» Bé, però és que estem al començament de la legislatura, no estem al final, al final ja en parlarem, però ara hem de parlar del començament. I introduir aquesta sospita de no sé què passarà al final, doncs ja veurem el que passa, falten quatre anys, i quatre anys són anys. Ara el que hem de jutjar és el que està passant ara.

I què està passant ara en la línia d'aquesta major austeritat, que per altra banda no és cap cosa que ens haguem inventat, l'havíem més que anunciada durant mesos i mesos i mesos. Què està passant en aquesta línia d'austeritat? Doncs que s'estan fent els deures, i ara particularitzo, senyor Nadal, s'estan fent els deures. Sí, vostès diuen que no però s'estan fent, i s'estan fent respecte a vostès. Sí, respecte a vostès per una raó, perquè vostès tenien molts més alts càrrecs i tenien molt més personal eventual i ara n'hi ha menys i això és el que ens reclamava la societat. I vostès deien en algun moment que se'ls reclamava això: «No val la pena, no paga la pena perquè tot això és la xocolata del lloro.» Deien vostès, i resulta que potser sí que econòmicament és la xocolata del lloro, però des del punt de vista de l'exemple i des del punt de vista de la credibilitat que això dona a l'actuació d'un govern és molt important. I no es pot demanar als altres que facin no sé quantes coses si no es comença a predicar amb l'exemple per part del mateix Govern, que és el primer obligat a predicar i a practicar des d'aquest exemple. I això deixin-me dir que no és gaire discutible.

Es poden introduir, si vostès ho volen, tota mena de sospites de cara al futur, vostès hi tenen dret, a introduir sospites de cara al futur. Però el que no poden és equivocar-se en les sumes i en les restes, perquè això és de primària, sumar i restar és de primària. I clar, quan dius sumar i restar, doncs, miri, hi ha una evidència, ara hi ha un 40 per cent menys de personal eventual, i és un problema de sumes i de restes, de comparar el que hi havia i el que hi ha després de la decisió d'ahir del Govern. I quan es tracta de comparar quants departaments hi havia abans i quants n'hi ha ara, doncs, és un problema de comptar: miri, un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, etcètera, ara fins a dotze, i abans fins a quinze, i quinze és més que dotze; concretament hi ha un 20 per cent de diferència. Sí, torna a ser una altra evidència. Sento haver-me d'expressar en aquests termes, però, és clar, quan es posa en dubte que hi ha aquestes polítiques d'aprimament de l'aparell polític de la Generalitat, és que només és un problema d'anar comptant, i quan comptes t'adones que aquesta retallada, doncs, efectivament hi és.

Jo ja els reconec que això no és tot, però és que havíem de començar per aquí. Algú ens reclamava què farem a partir d'ara... —em sembla que era la senyora Sánchez-Camacho—, què farem a partir d'ara amb tot el tema de les empreses i els organismes, etcètera. Vàrem anunciar després d'un govern... —i, concretament, ho vaig fer jo en la primera roda de premsa després del primer govern operatiu—, vàrem anunciar que hi havia

diverses fases: primer, menys departaments; després, menys alts càrrecs; després, menys personal eventual. Som aquí. A partir d'ara i d'aquí a finals de febrer, hi haurà a dintre de cada departament un altre aprimament, per sota de les direccions generals: menys subdireccions generals, menys serveis, etcètera. I després d'això, i en paral·lel —òbviament, però això requereix una mica més de temps—, hi haurà un estudi entitat per entitat de tot l'àmbit d'entitats públiques de la Generalitat —entitat per entitat—, i, en els propers mesos —vàrem dir d'aquí fins al mes de juny, aproximadament, perquè això no es pot fer amb quinze dies, això cal fer-ho bé, i cal fer-ho amb deteniment i amb precisió i amb eficàcia—, hi haurà unes decisions per anar aprimant també tot el que és, diguem-ne, l'aparell d'organismes, consorcis, empreses, entitats de tota mena. És un programa molt clar.

I això sol no és suficient, i estic d'acord amb vostès: això sol no és suficient. Perquè, a més a més d'això, s'hauran de prendre altres decisions, i ja en parlarem quan vingui aquí el pressupost. I jo, abans que vingui aquí el pressupost, citaré a tots els caps dels grups parlamentaris i els explicarem, amb el conseller d'Economia, quina és la situació real de les finances de la Generalitat. Perquè vostès l'han de conèixer, perquè al final les finances de la Generalitat no són les finances del Govern de la Generalitat, són les finances de la Generalitat de Catalunya, i la Generalitat inclou aquest Parlament, que, per cert, és on s'aproven els pressupostos, i, per tant, on es fixen les grans línies i les petites línies del que ha de ser la despesa i el que ha de ser l'ingrés. I el Govern ho gestiona i ho ha de gestionar, òbviament, el millor possible. Després, em referiré en algun moment en aquesta qüestió.

Algunes crítiques que vostès han fet i que són bastant transversals en alguns casos, en alguns altres casos, doncs, són de signe una mica contrari, no? Per exemple, han fet molta referència, moltíssima, a la consellera de Justícia. Em sembla que, des d'un punt de vista de la seva experiència com a persona experta en dret, i, per tant, com a jurista, em sembla que no hi ha discussió. Vostès mirin el currículum, i, per a ser consellera de Justícia, crec que té un currículum, en aquest sentit, doncs, de primera línia.

Efectivament, l'actual consellera de Justícia, abans tenia altres responsabilitats, i, com vostès saben, era una alta funcionària de l'Estat. I vostès saben perfectament que els alts funcionaris de l'Estat el que fan és complir ordres, i aquesta és la seva actuació. Però la consellera de Justícia, aquí, ara, no hi és com a advocada de l'Estat, no hi és com a una funcionària de l'Estat, hi és com a consellera de Justícia del Govern de Catalunya. I vostès han de pressuposar que, si ella ha format part d'un govern com el nostre, és perquè està bàsicament d'acord amb la línia i amb el projecte d'aquest Govern.

I jo només els demano una cosa que crec que no és molt demanar, tot just quan estem començant: jutgin-la pels seus actes com a consellera de Justícia. Perquè la senyora consellera de Justícia aquí hi és —aquí hi és— no per la seva condició d'advocada de l'Estat o d'alta funcionària de l'Estat, hi és en la mesura que és una

consellera del Govern de Catalunya. Jutgin-la com a consellera del Govern de Catalunya. I estic convençut que, si ella, en algun moment, no se sent còmode en un govern que, potser, té una línia d'actuació amb la qual ella no pugués estar d'acord, doncs, ella serà absolutament honesta i dirà: «Mireu, escolteu, doncs, jo amb aquest govern no hi estic d'acord», en un govern no s'hi ha d'estar sempre... Ara, en la mesura que ara hi és i que és una persona adulta i una persona preparada, deu ser que deu combregar amb la línia general d'aquest Govern, expressada per qui? Expressada pel president de la Generalitat en un debat d'investidura que, a més a més, va possibilitar la posterior formació del Govern al qual ella pertany. Jutgin-la, per tant, si no és molt demanar, pels seus actes com a consellera de Justícia.

Una altra cosa que per vostès és una crítica recurrent: la vicepresidència i la figura del senyor Duran, etcètera, no?

Mirin, nosaltres, efectivament, no érem favorables a la figura d'un vicepresident, podent-hi haver un conseller primer o una consellera primera, no n'érem favorables, i així ho vàrem criticar en el seu moment. Però vostès recordaran perfectament que la nostra crítica fonamental era que, quan es van prendre aquestes decisions en el segon Govern de la Generalitat... –en el segon tripartit, per entendre'ns, en termes col·loquials–, quan es van prendre aquestes decisions no hi havia cobertura legal, tant és així que vostès van haver de fer expressament una llei per donar cobertura en aquella decisió. Jo no sé si va ser un problema d'equilibris entre vostès o no, no m'hi vull ficar perquè no és el meu tema, però no hi havia cobertura legal. Després, vostès van fer una llei, i, una vegada ja hi ha la llei, doncs, escoltin, nosaltres, simplement, l'estem complint. Aquesta figura és legal, en aquest moment –és legal.

Però és que, per altra banda, quan vostès van fer aquesta llei, crec que van cometre un error –crec que van cometre un error–, que és que, en la figura tradicional, que era la del conseller primer o conseller en cap, li van posar... –no sé per què, vagin vostès a saber, vostès ho sabran millor que nosaltres, no?–, van posar allà una clàusula que diu que el conseller primer no pot ser titular de cap departament. És a dir que hem de tenir en el Govern una figura..., que és el conseller primer, si no tinguéssim un vicepresident, per exemple, però això sí, no pot ser responsable de cap departament. I, per què ho van fer, això? Perquè, des d'un punt de vista de l'estalvi i de l'austeritat i de l'eficàcia, és normal que si el president de la Generalitat pot ser titular d'un departament, el conseller primer també, ho suposo..., si ho pot ser el president titular d'un departament, també ho deu poder ser el conseller primer, que està per sota del president..., i, en canvi, vostès ho van impedir.

Bé. Aleshores, hi ha el que hi ha, això és el que ens hem trobat, i ja no hi ha crítica tampoc, però això és el que ens hem trobat. I, per tant, només demano que vagin en compte amb segons quines crítiques, perquè, al final, les coses són com són. I, malauradament, he de dir que són d'aquesta manera ara per ara, fins que no

hi hagi –si és que hi han de ser– canvis legals, que, per altra banda, en aquest sentit, tampoc em semblen, sinerament, prioritaris o urgents en el curt termini.

La figura del senyor Duran. Vostès diuen: «És que aquest senyor és de fora del Govern.» S'equivoquen. El senyor Duran estava fora del Govern abans que se'l nomenés president d'aquestes comissions bilaterals. Però, en el moment que se'l nomena, no forma part de l'estructura estricta del Govern –en aquesta–, però és una persona que té una posició institucional a dintre del Govern de la Generalitat. És així.

I, aleshores, jo em pregunto..., vostès critiquen molt això..., però, aleshores, jo em pregunto: «És a dir, una persona que milita a Convergència o que milita a Unió Democràtica, pot ser conseller o consellera, i, en canvi, el senyor Duran, que també milita en un partit i és el secretari general de Convergència i Unió, no pot ser president d'unes comissions bilaterals, on, per cert, nosaltres els convidarem a ser-hi a vostès com a partits, com a grups parlamentaris?» Vostès ens van fer fora d'aquestes comissions... (*Veus de fons.*) Sí, vostès ens en van fer fora, també és la pura evidència, de pràcticament totes... (*Veus de fons.*) Doncs, bé..., doncs, si no ens en van fer fora, no ens hi van incorporar, que, a efectes pràctics, deu ser el mateix... (*Remor de veus.*) A efectes pràctics deu ser el mateix, no? (*Veus de fons.*) No ens hi van incorporar. I..., nosaltres els convidarem a ser-hi.

I el fet que vostès, com a partits o grups parlamentaris, formin part d'aquestes comissions bilaterals de negociació amb l'Estat empobreix o enriqueix la posició de Catalunya? Què dirien vostès? Que l'empobreix o que l'enriqueix? Jo crec que l'enriqueix. Que en la part catalana d'aquestes comissions vostès hi siguin, això li dóna més força a Catalunya. I vostès segur que acceptaran ser-hi, m'ho imagino, seria absurd que diguessin que no. I, en canvi, quan ve el senyor Duran, que té una posició important a Madrid de relació amb un govern espanyol amb el qual hem de fer coses, doncs, aleshores, vostès el critiquen. Això sí, tampoc importa que, a més a més, sigui una persona que tingui una alta valoració per part de la ciutadania. L'única cosa que vostès diuen és que aquí hi ha una gran confusió entre partits i Govern. I jo em pregunto: escolti, però si jo mateix sóc militant d'un partit i no per això he de deixar de ser president de la Generalitat. Que el senyor Duran militi en un partit i en un partit que dóna suport al Govern..., escolti, si és una persona vàlida, si és una persona capaç, si és una persona que pot fer una feina, etcètera, doncs, per què no hi ha de ser?

I, permetin-me una altra cosa perquè crec que els falla la memòria, és que el senyor Duran, quan no era conseller en èpoques anteriors, amb els governs del president Jordi Pujol, en aquelles èpoques, el senyor Duran ja va presidir alguna d'aquestes comissions, i vostès, en aquella època, em sembla que no ho van criticar tant. Ara ho deuen criticar més per altres raons –per altres raons–, però, en aquella època, no ho devien criticar tant.

Per cert, una pregunta que..., vaja, més que una pregunta, una afirmació que ha fet no recordo exactament

qui..., em sembla que ha estat el senyor Herrera, no?, que diu: «Bé, és que amb tota aquesta confusió, qui representarà Catalunya a Madrid?»

Doncs, miri, senyor Herrera, el president de Catalunya. Qui vol que la representi, sinó el president de Catalunya? Ara, que la representi el president de Catalunya, que és la pura evidència, vol dir que el president de la Generalitat de Catalunya no ha de tenir cap col·laborador per la relació amb el Govern espanyol? És això el que ens volen dir? Qui defensarà Catalunya? El president de la Generalitat, com no pot ser d'altra manera, i vostès, el Parlament de Catalunya, nosaltres, també el Parlament de Catalunya.

Ara, jo em deixaré ajudar per aquella gent que consideri que pot fer una millor feina, amb el benentès que sé perfectament que el primer i principal responsable de tot el que passi sóc jo mateix, i ho sóc davant d'aquest Parlament, que és qui em va elegir. I jo aquesta responsabilitat, com tantes altres, tampoc la defugiré.

Per tant, si el senyor Duran l'encerta, serà una cosa que sumarà per al Govern de la Generalitat, però, sobretot, sumarà per Catalunya. I, si el senyor Duran, un dia, per la raó que sigui, s'equivoca, l'error me'l faig meu, com ho faig amb tots els altres col·laboradors, absolutament amb tots, d'un rang o d'un altre. I vostès, lògicament, com és normal, a mi em podran exigir també aquestes responsabilitats. Però, mentrestant, jo els demano que ens deixin organitzar-nos d'una manera que és la que pensem que pot ser més eficaç per defensar una situació difícil i delicada que no amago en cap moment.

Alguns comentaris més, diguem-ne, curts. Vostès tenen, ho crec, raó en aquest interrogant que posen en l'àmbit de com es lliga recerca i innovació. Crec que tenen raó, també és una preocupació nostra. Per tant, nosaltres, aquí, hem d'afinar bé el mecanisme d'aquesta relació; és cert, és així.

Recordin, si no em falla la memòria, que en el primer govern on hi va haver un departament d'Universitats i Recerca... –en aquell moment, Innovació no estava dintre d'aquell departament; el conseller era l'Andreu Mas-Colell–, després vostès ho van posar, no dic que estigués malament –no dic que estigués malament–; ara s'ha tornat a separar, però s'ha tornat a separar a nivell de departaments, no vol dir que s'hagi de separar a nivell de programes, perquè jo sóc absolutament sensible a aquesta necessitat de lligar tot l'àmbit d'universitats, recerca, i també, lògicament, innovació.

El senyor Nadal ens deia que no hem pres decisions. No és cert, senyor Nadal, sí que n'hem preses. N'hem preses moltes, lògiques, des d'un punt de vista organitzatiu. Estem tot just començant. Vostè ho ha d'entendre, això. Tots els governs actuen igual en aquests primers dies, diguem-ne, de la seva arrancada; però n'hem preses més, i, ara, els en comentaré una que té molta transcendència.

Vostès van decidir –i és absolutament legítim i, per tant, no ho critico– fer les eleccions quan les van fer, un dia 28 de novembre. Això va portar a haver de pror-

rogar, necessàriament, el pressupost de la Generalitat i no poder-ne fer un de nou, d'entrada, i consti que tor- no a dir: «No ho critico.»

Ara, nosaltres hem pres una decisió, que és posar criteris en aquesta pròrroga. I saben quins criteris hi hem posat? Doncs, que pràcticament a tots els departaments només se'ls autoritza a gastar un 30 per cent del pressupost prorrogat. Aquesta és una decisió duríssima, senyor Nadal! És una decisió de gran calat. Ara, el que passa..., que, evidentment, l'any no pot acabar gastant un 30 per cent del que gastàvem, perquè aleshores vol dir que ho hem de tancar pràcticament tot. Però, d'entrada, aquesta és una decisió de gran calat que es podia no haver pres i anar passant i qui dia passa, any empeny, però que s'ha pres. I s'ha dit a tots els departaments de la Generalitat de Catalunya i a totes les conselleres i consellers que han d'anar mirant, pressupost per pressupost, i veure com aquest Govern pot presentar en aquest Parlament un pressupost, que, probablement, haurà de ser un 10 per cent inferior al que es va gastar realment aquest any passat.

I saben per què? Perquè la situació de les finances de la Generalitat ho requereix i ho exigeix de manera peremptòria. I vostès no poden mirar cap a un altre costat –no poden mirar cap a un altre costat–, n'han de ser conscients, han de saber quina és aquesta realitat, la saben.

I una altra part de les gestions que hem hagut de fer, senyor Nadal, quan vostè deia: «Quines gestions han fet vostès, quan parlen de les inversions?»

Doncs, miri, hem hagut de fer un munt de gestions, a hores d'ara, fins i tot, amb desplaçaments discrets a Madrid per part d'algun conseller del nostre Govern, per anar a parlar amb la gent responsable d'aquests que ens amenacen que no ens deixaran endeutar més i no sé quantes coses més, per anar-los a explicar la realitat que anem coneixent. I es van posar les mans al cap –es van posar les mans al cap. I saben per què? Perquè vostès els deien, quan eren govern, el mes de novembre, que complirien amb l'objectiu de dèficit, i resulta que s'han desviat un 50 per cent, com a mínim.

Doncs, miri si n'hem hagut de fer, de gestions! Moltes, moltes més de les que vostè es pensa. Desgraciadament les hem hagut de fer, perquè ens hauria agradat més ocupar-nos d'altres coses que no pas d'aquestes gestions. Però és que o estabilitzem les finances públiques de Catalunya –i vostès que han estat un partit de govern ho saben perfectament– o, de tota la resta que vostès ens parlaran en aquest Parlament durant tots aquests propers mesos, tot seran discursos però no hi haurà cap capacitat d'actuar en la realitat. I això, vostès que proclamen sempre i aixequen la bandera de les polítiques socials, afecta directament les polítiques socials.

Però no perquè el Govern de Convergència i Unió vingui a fer negocis, senyor Herrera –que, per cert, és una expressió que se la podia haver estalviat. Jo crec que ha estat un debat d'un to cordial en general i d'un to positiu. Segons quines insinuacions, no passa res si se les estalvia. Perquè totes aquestes sospites que vostès

introdueixen de «com que això està a Presidència aquí hi deu haver una mà negra», no; escoltin, jutgin-nos a partir dels nostres actes, però no a partir dels prejudicis, que és el que estan fent, que és exactament el que estan fent, i ho han fet en diferents apartats, no?

Per tant, dit això, doncs miri, hem organitzat el Govern com creiem que l'havíem d'organitzar, ho fem dintre d'un marc legal, qualsevol govern té una capacitat d'autoorganització; vostès no ens negaran la nostra, nosaltres no els vam negar la seva. Jo entenc perfectament que vostès critiquin coses, forma part, diguem-ne, del guió, i a més a més, doncs, és normal que sigui així, però sí que demano que vostès no introdueixin sospites sobre coses que no han passat, i, si m'ho permeten, i no presumeixo absolutament de res, moltes decisions que s'han pres van en la línia no tant d'un control ferri de res exactament, sinó d'una millor coordinació a dintre del propi Govern. I el Departament de la Presidència ha d'exercir aquesta coordinació dintre del Govern, perquè li toca, perquè precisament és el departament, en aquest sentit, de caràcter més transversal i el que té una responsabilitat més gran a dintre del propi Govern.

La darrera cosa que els volia dir. Vostès ens parlen –ho ha fet el senyor Puigcercós, ho han fet el senyor Laporta i algun altre intervinent també– del tema dels ingressos i del concert econòmic. Vostès saben que nosaltres en diem «pacte fiscal en la línia del concert econòmic»; per tant, queda clar quin és l'objectiu final, etcètera.

Jo li explicaré una cosa que val la pena que vostès coneguin, ja que estem en seu parlamentària. Saben quina és una part de les gestions que estem fent a Madrid en aquest moment? Doncs, mirin, vostès recordaran, perquè ho van vendre a bombo i platerets, que hi havia des de l'estiu del 2009 un acord de finançament que vostès conjuntament van dir que era d'acord amb les possibilitats de l'Estatut, que era tot el que es podia treure, formidable, estratosfèric i no sé quantes coses més.

Saben què està passant amb aquest acord de finançament? Que l'únic fons que afavoria territoris com Catalunya, és a dir, comunitats productives, territoris productius, l'únic fons, que era el Fons de competitivitat, té dotació zero en els pressupostos de l'Estat. Ah, caram! Fantàstic, bravo. És a dir, l'única cosa... Senyora Sánchez-Camacho, prengui'n nota també, quan vostè ens demana que fem les coses des de dintre; evidentment que hem de fer les coses des de dintre.

Però tenim dret a reclamar que allò que està pactat es faci? Tenim dret que els més de 1.000 milions d'euros que això li signifiquen a Catalunya per a aquest any 2011 se'ns paguin? Perquè, mira per on, quan es dediquen a retallar des de Madrid –perquè ells també han de fer menys dèficit, diuen–, colloquen el dèficit als altres, que és una cosa molt fàcil de fer, i a més a més et neguen allò que et pertany. Saben amb quina excusa? Que, és clar, si ho posen per a Catalunya, ho han de multiplicar per a alguns altres i això provoca un major dèficit de l'Estat. Fantàstic. És a dir que, perquè l'Estat central quedi bé, hem de quedar malament

els altres, per poder després fer un discurs que els culpables són les autonomies, començant per Catalunya. Equació diabòlica.

I contra això, senyora Sánchez-Camacho i senyor Rivera, i d'altres, contra això, ens hem de defensar, perquè allò que és nostre, és nostre; allò que ens deuen, ens ho deuen; allò que ens van dir que ens donarien, ens ho han de donar. I si no ens ho donen, tots plegats ens hem de defensar, començant pel Govern de Catalunya i pel president de la Generalitat. Procurant no trencar tots els plats d'entrada? Ja és la nostra actitud. Però exigint allò que és nostre. I, senyor Nadal, una part important de la feina d'aquest Govern ha estat en aquestes darreres setmanes anar a reclamar allò que vostès van vendre com una gran cosa i que ara resulta que d'allò, de moment, res de res.

Jo acabo dient, com he dit en la meva primera intervenció, que desitjo de tot cor, i fins i tot avui per avui encara hi confio, que vostès reflexionaran sobre la situació general del país i de la Generalitat, i ajudaran que aquesta situació es pugui..., se li pugui donar la volta, no en benefici d'un govern i no en benefici d'un president, que prou difícil ho tenen, sinó en benefici del país en el seu conjunt.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, president de la Generalitat. A continuació, els grups parlamentaris tenen dret a rèplica, i els aviso que tenen tres minuts com a màxim. Fins ara he estat prou flexible, intentaré ara que es compleixin els minuts.

Joaquim Nadal i Farreras

Senyor Mas –molt honorable presidenta...–, ningú no es podia posar les mans al cap perquè quan vostès hi van anar sabien perfectament de què els parlaven, perquè el conseller Castells, el secretari general d'Economia, senyor Martí Carnicer, els ho havien explicat, i perquè el president de la Generalitat, José Montilla li ho havia explicat a vostè el dia del traspass. Ningú no s'està posant les mans al cap de res.

Segon. Hem dit, ho va dir ahir el nostre portaveu, ho hem dit reiteradament, que pel que fa al dèficit i al compliment dels objectius de dèficit és important que tothom entengui quina és la part que li toca. I si el conjunt del dèficit està bastant per damunt del deu, però el que es pot atribuir a les comunitats autònomes és entre un dos i un tres, cal que qui s'aprimi de veritat primer i doni exemple abans que ningú sigui l'Estat. I en això estem absolutament d'acord. Tan d'acord com que també estem d'acord que, si no inventem –si no inventem–, allò que se'ns deu de veritat és evident que se'ns ha de pagar, igual com van pagar, abans d'acabar l'any, i estant ja vostès al Govern, crec, 350 milions d'euros de liquidació de la disposició addicional tercera de l'any 2007, i com ho continuaran fent quan toqui pel que fa a les liquidacions, de dos anys en dos anys, dels anys successius. Ho han de fer i ho faran; a això s'hi van comprometre.

Segona qüestió. Jo sé sumar, restar, multiplicar i dividir, i poques coses més. Ara, senyor Mas, li demano només que en benefici d'aquells que només sabem fer això faci comparacions homogènies –homogènies. No posi en el sac places existents i no cobertes. No posi en el sac els alts càrrecs del Govern, començant pels consellers i conselleres, comptabilitzi totes les places i no exclogui del còmput allò que li permet a vostè dir que han reduït un vint-i-tres quan, com deia el senyor Puigercós, només han reduït un dotze.

I no facin trampes, petites trampes, en una cosa que és elemental. Diu: «No, cada departament només tindrà tres assessors i no sé quants eventuals.» Que és que els assessors no són eventuals? I que no se sumen els eventuals? I que no anem a vuit eventuals per departament, comptant els assessors? I que en molts casos no són com a mínim un o dos més que els que tenien els anteriors departaments, en molts casos? Vostès, senyor Mas i els qui l'assessoren, haurien de, simplement, com que tots som ja grandets i el que vam aprendre de veritat és a sumar, restar, multiplicar i dividir, fer comparacions homogènies i, simplement, no fer trampes.

Tercer, i vaig acabant, senyora presidenta. Pel que fa a la vicepresidència i al paper del senyor Duran. Llei per llei. El Govern és el Govern, i el senyor Duran no és el Govern, no és del Govern. La Llei del president i del Govern diu el que diu. I el senyor Duran és un càrrec nomenat per vostès, en seu governamental, per fer una paper que tindria tot el sentit del món si vostè, que té memòria però que la té selectiva, recordés que la presidència de la Comissió Mixta de Transferències que van ostentar el senyor Duran i en un altre moment, crec recordar, potser el senyor Roca ho era en funció de l'Estatut de 1979. I que les comissions bilaterals existeixen només des de l'Estatut de 2006. I quenoelsn'hemfetfora;janohierendebellantuvi.I,per tant, no han quedat exclosos de res; simplement no hi eren, perquè eren unes comissions bilaterals del nou Estatut en què és allà on probablement grinyola la presència del senyor Duran com a president d'aquestes comissions, sostraiant competències que pertoqueen competencialment a la senyora vicepresidenta.

Tampoc no discutiré –ja ho ha dit el senyor Puigercós– la mateixa figura de la vicepresidenta, en fi, del vicepresident. Però també fem memòria. Les coses que va arribar a dir com a diputat l'actual secretari de la Presidència en relació amb aquesta matèria són molt gruixudes. Vaja, són del tipus següent: «Però hi ha un punt que ens marca una distància especialment insalvable, no?, perquè sintetitza a criteri nostre» –de vostès– «el que podríem dir que és un autèntic monument a la incompetència, a la incongruència i al ridícul més gran: és mantenir i reforçar aquell model d'importar una figura genuïnament espanyola com és la del vicepresident; “genuïnament espanyola” em refereixo a la tradició jurídica institucional espanyola.»

Si és tan, tan, tan incongruent, ridícul i incompetent, i si és una figura tan poc genuïnament catalana, per què no promovien una modificació de la legislació i entràvem en una nova etapa. Ja ho sé, que no és una prioritat, però, escolti, llavors no cal, senyor Mas, senyor president...

La presidenta

Senyor Nadal, ha d'anar acabant.

Joaquim Nadal i Farreras

...senyor president –acabo, acabo–, senyor president, no cal, de cap de les maneres, que ara que estan al Govern rebutgin aquell llenguatge i aquella dialèctica i aquella retòrica que ens aplicaven quan estaven a l'oposició.

I acabo, senyora presidenta. El senyor Turull ha tret una qüestió delicada. L'ha tret després que ell mateix tingués un episodi sensible amb el conseller d'Economia, en què l'acusació que feia ell avui aquí el conseller d'Economia, des d'aquí, la hi va fer a ell, dient-li: «No empastifi.» Ho recorden? Aquell episodi, que va ser d'una extrema duresa i d'una gran contundència.

Jo no voldria haver de fer això ara aquí, eh? I li demano que ho entengui des d'una posició bastant neutra. Simplement li demano, senyor president de la Generalitat de Catalunya, que, si és veritat que han pres decisions, algunes doloroses, algunes de tanta entitat, d'altres de tant nivell, em digui que d'aquestes decisions no n'hi ha cap que tingui res a veure amb això: un suposat informe del Gabinet Jurídic que recomana que el Consorci del Palau es desviï de l'actuació de la fiscalia i no imputi determinats càrrecs públics vinculats al seu partit. (Pausa.) No, diu que això ve dels serveis de la Presidència. No vull pensar que vingui ni d'aquest Govern ni de cap conselleria d'aquest Govern.

I si vostè ens tranquil·litza respecte a això, li asseguro que jo no empastifaré i no remenaré aquesta història. Ara, li demano que, ja que avui ha sortit com a notícia, i no l'hem pas fabricada nosaltres, vostè, si pot, ens la desmenteixi.

La presidenta

A continuació té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, la veritat és que el que semblava que era una sessió solemne i una sessió d'inici d'un nou curs de govern ha acabat amb acusacions encreuades d'empastifar per part d'uns i d'altres que jo trobo que són absolutament lamentables, i que els ciutadans de Catalunya que hagin estat veient aquesta sessió deuen haver perdut gran part de la confiança en les expectatives i il·lusió que generava aquesta nova etapa.

Jo, sens dubte, no seguiré per aquest camí, senyor president. En cap cas. Jo crec que la profunditat de la sessió que avui estem realitzant és que ha de donar inici a una nova etapa de govern que ajudi a treure Catalunya de la crisi, que ajudi a crear ocupació als catalans, que ajudi els joves de Catalunya i les famílies a arribar a final de mes.

Jo li voldria contestar molt breument algunes de les valoracions que vostè n'ha fet, molt poques, senyor president, de moltes de les qüestions que nosaltres li hem fet. Política d'austeritat, jo he celebrat aquesta política d'austeritat, i he dit que s'ha d'aprofundir, aquesta política d'austeritat, i anar molt més enllà. Vostè ens diu i coneixíem que en sis mesos vostè tenia pensada aquesta reducció d'empreses, consorcis urbanístics, societats mercantils, totes aquelles entitats participades pel Govern de la Generalitat. Ja teníem un informe, al qual jo he fet referència, fet per l'anterior Govern, que crec que els aplanava molt el camí per permetre que vostès presentin aquestes reduccions. I crec que això s'ha de fer, senyor president, s'ha de fer, perquè estem parlant d'empreses públiques deficitàries que s'estan pagant amb els impostos dels catalans i que suposen més despesa i per tant suposen també més dèficit al Govern de la Generalitat. Nosaltres demà en presentarem una, que és la reducció d'agències, i que vostè ja la pot tindre en contra i la podem valorar i votar aquí.

I vull parlar de dues qüestions cabdals que avui se n'ha parlat. Una, del debat envers l'estat de les autonomies, que alguns han fet palès i que vostè també hi ha fet referència. I vull dir que el nostre estat de les autonomies, crec, considero que és un model absolutament arrelat, un model en què les competències de què gaudim són competències pròpies i per tant que han de seguir essent desenvolupades per les comunitats autònomes, però jo crec també, senyors consellers i president, que hauríem de fer una autocrítica tots plegats de si els nostres models i estructures administratives no tenen duplicitats de serveis, sobre costos, i per tant generen més costos als nostres administrats.

Crec que aquesta reflexió s'ha de fer i per tant jo li vaig demanar, senyor president, que vostè liderés un pla de reorganització administrativa en el que estiguéssim a la supressió d'estructures administratives del nostre model per evitar aquesta duplicitat de serveis i per reduir aquests costos. Això crec que és un debat seriós que necessitem fer en aquest moment i que vostè hauria d'haver plantejat avui, aquí, i que jo no l'he escoltat.

Sobre el model de finançament i les relacions discretes que vostès estan tenint amb el Govern de l'Estat, és la seva obligació, senyor president, tindre aquestes relacions i per tant jo no entraré a qüestionar la figura del senyor Duran i el repartiment per part de partits polítics, d'uns o altres, que em sorprèn molt que ho facin aquells que han dissenyat un govern ad hoc per als tres partits que formaven part d'un govern tripartit i que hem estat tenint durant quatre anys. Per tant, poca legitimitat han tingut alguns per ara qüestionar aquest repartiment.

Però jo sí que aniré al fons de les actuacions que crec que hem de fer amb aquestes relacions de comissió bilateral. I és que ara ens trobem que els fons de competitivitat són zero. És que alguns, quan s'estava venent a bombo i platerets el model de finançament, deien dues coses: aquest model de finançament suposarà apujada d'impostos per als catalans –i així va ser–, apujades de l'IRPF, apujades d'impostos a Catalunya, i, en

segon lloc, estem en moments de gravíssima crisi en el que ara serà molt difícil que aquests diners arribin a Catalunya.

Però li dic, senyor Mas, jo, sens dubte, és clar que estaré en el cantó de demanar el compliment d'allò que ens pertoca i de la legitimitat d'allò que pertoca, malgrat que crec que aquella negociació no es va fer de la manera que nosaltres hauríem volgut fer, amb el consens, la solidaritat i amb la responsabilitat, no promettent allò que no teníem i no enganyant els catalans per apujar impostos.

Per tant, senyor Mas, nosaltres ens hem posat en disposició de totes aquelles mesures que crec que vostè ha d'emprendre. El que no crec, senyor Mas, és que el llenguatge de la ruptura, de la confrontació o de l'amenaça sigui el llenguatge que correspon a un nou Govern. Jo crec que vostè està en l'obligació de defensar tot allò que ens pertoca a Catalunya i el que és més important: de gestionar els nostres recursos públics amb responsabilitat, que altres, que ara vénen a demanar, no han fet, perquè cal recordar que si ara tenim un dèficit de més de 7.000 milions, en aquesta cambra, el Govern anterior no va donar la informació i per tant va faltar a la veritat quan per exemple a un grup com el nostre ens va dir que tindríem un dèficit de cap als 4.000 o 5.000, i ens van dir que això no passaria en cap moment, que estaria per sota de 4.000. I ara veiem que el dèficit d'aquest país està en 7.000 o més i aquesta és la magnitud de la tragèdia.

Jo el que lamento, senyor Mas, és haver d'assabentar-me pels mitjans de comunicació que el conseller Mas-Colell presenta un pla de reequilibri pressupostari en què ha d'establir, a més, els principis pressupostaris –quan nosaltres varem ser l'únic grup que li ho varem demanar– una llei de pressupostos per a enguany, perquè el país necessita una llei de pressupostos. I cal recordar que els darrers pressupostos del Govern anterior suposaven un increment del 2 per cent quan fins i tot ja el senyor Zapatero, que ha arribat tard i malament a tot arreu, especialment a les reformes que necessita Espanya, ja feia uns pressupostos amb reducció i no uns pressupostos expansius.

Aquí han d'estar les línies de la política pressupostària i garantir el manteniment de la nostra estabilitat financera, perquè, sens dubte –i ho comparteixo amb vostè–, no es pot parlar ni de política social, ni de sostenibilitat social, ni de política per a les persones, ni de modernització de les polítiques del nostre país, si no tenim els diners per fer-ho, però tampoc si amb els que tenim se'ls han malgastat, els han malbaratat i a més han enganyat els catalans no dient el forat que hi havia i ara ens trobem en la situació en què ens trobem.

Dit això, senyor Mas, vostè ha de seguir fent les propostes pressupostàries d'estabilitat financera i de macropolítica que necessita el país, però també –i ja és hora–, i jo he sigut de les que li ha dit que portava molt poc temps i queda molt camí per realitzar, crec que vostè també ha de començar ja amb propostes d'impuls a l'economia productiva, propostes de caràcter laboral, propostes de caràcter fiscal com la que nosaltres li plantejarem demà, i mentre alguns li diuen que no

accepti la supressió de l'impost de successions, nosaltres li demanarem per tercera vegada, com vàrem fer el 99 i el 2003, que l'impost de successions, que és una anomalia que encara es mantingui a Catalunya, se suprimeixi, i així ho presentarem demà igualment com la rebaixa d'altres impostos, com ara l'incentiu per a la petita i mitjana empresa.

Aquest és el camí que cal emprendre i no el dels enfrontaments ni el de les acusacions creuades. Jo vull dir que d'aquella sessió d'investidura, d'aquella sociovergència mal entesa ens hem trobat en la sessió que avui tenim, i el que és més lamentable és que crec que els catalans aspiraven i esperen molt més de nosaltres i especialment del seu Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta.

Senyor Mas, vostè en el debat d'investidura va parlar de modèstia, i a mi em va agradar; va reconèixer que no tenia majoria absoluta i va estar bé. Però vostè avui ha dit que de determinades coses no toca parlar. Toca parlar de l'estructura del Govern i del que representa i de les conseqüències i de les declaracions dels seus consellers. Toca parlar d'això, i nosaltres hem parlat d'això. I el que lamento és que vostè no hagi respost sobre coses que li hem traslladat: què passa amb el sector privat? O es que no és legítim que una formació política, modesta si vostè vol, critiqui que des d'una tribuna, des d'una conselleria del Govern de la Generalitat es digui que la gent es faci de mútues, es faci membre d'una mútua?

Nosaltres entenem que això és defensar, des de la tribuna dels interessos públics, els interessos privats. I vostès poden no estar-hi d'acord, però dir que això és defensar els interessos privats, des d'una tribuna pública, és no només legítim, és respectable. I el que no pot ser és que per dir això es digui que s'empastifa. I nosaltres entenem que això pot suposar defensar negocis privats, i això no és empastifar ningú, això és una reflexió política de primer ordre que es fa en tots els països europeus i on cap Govern té la descaradura de dir-li a qui ho critica que això no toca, vostès això no ho poden fer.

Segon exemple que li poso: vostè no m'ha respost entorn dels consells assessors de representació i acció. Qui són i on donaran explicacions?

Tercer exemple que li poso: vostè no m'ha explicat com justifica avui, en aquest context de retallades, les rebaixes fiscals que vostès han anunciat, les desgravacions a les mútues. En aquest context, com es justifica? I a mi m'agradaria escoltar del president de la Generalitat una explicació.

Vostè no m'ha respost entorn de la conselleria de Medi Ambient. La transversalitat en les polítiques ambientals. Doncs, bé, estem com Múrcia, estem com Grècia. I això no és modern, senyor Mas, això és antic. I a mi m'agradaria que ens donés una explicació.

Potser l'explicació l'haig de trobar en les declaracions del senyor Pelegrí, quan un periodista li preguntava sobre l'escalfament global i ell deia que hi ha estudis que diuen que sí i que hi ha estudis que diuen que no. Potser l'explicació l'haig de trobar en un govern que ni nega ni certifica el canvi climàtic. (*Remor de veus.*) Però no m'agradaria que aquesta fos l'explicació ja que això acreditaria un govern molt allunyat, no de l'opinió d'un grup parlamentari, de la realitat científicament contrastada.

Vostè no m'ha respost com justifica que el seu Govern no respecti l'estat de dret quan situa el CEO a Presidència –i això vulnera la llei que vostès van votar–, o com justifica que l'article 183 de l'Estatut, que el vam votar i no el vam votar perquè sí, sinó perquè no es poguessin confondre les funcions del Govern amb les funcions d'un partit, no em justifica per què no compleix aquest article en nomenar el senyor Duran. I clar que ho respecto, i clar que espero que faci la millor feina, i clar que el veig preparat per fer-ho, però si això és així, la llei diu, l'Estatut diu que aquest ha de ser un membre del Govern. I això és respectar, senyor Turull, l'Estat de dret.

Vostè no m'ha explicat els exemples, no m'ha respost a l'entorn dels exemples que li he posat de la manca de rigor, i li'n podria haver posat molts més. Miri, Jocs. A mi em sembla molt bé que Jocs estigui en el Departament d'Economia, raonable, però no només hi ha Jocs, hi ha també Espectacles. (*Remor de veus.*) I és rigorós, és rigorós, fins ara hi era, eh?, si es tira enrere, millor que millor, però reconegui'm que fins ara no era gaire rigorós, eh? Si em diu que això ho tiraran enrere, doncs, celebro la seva capacitat de reacció i rectificació.

Jo li he posat tots aquests exemples perquè crec sincerament que en la seva forma d'actuar i de governar hi ha hagut elements d'improvisació. I a mi això sí que m'ha sorprès. Aquest partidisme d'un govern de coalició, bipartit, on hi ha elements de partidisme els trobo normals. El que crec que haurien d'haver estat és una mica més prudents quan vostès ho criticaven tant de governs pretèrits i vostès ho han aplicat ara, però ho trobo respectable, normal. El que m'ha sorprès sincerament –els ho dic– és que vostès..., amb tanta experiència..., aquests elements d'improvisació.

I acabo ja, senyora presidenta. Vostès han parlat molt dels governs dels millors, dels més ben preparats. Jo no dubto de la preparació de qui ve de l'acadèmia, de qui és independent, de qui té anys d'experiència en el partit. Estic segur que tota la gent del seu Govern està molt ben preparada, però la pregunta és: el Govern dels millors per què i per a qui? I en funció del perfil que poses un pot ser millor per defensar uns interessos o uns altres. I jo crec sincerament que el perfil que ha posat és per defensar interessos amb una determinada lògica. Quan des d'una conselleria s'aconsella que tot-

hom es faci membre d'una mútua privada es defensin uns interessos, legítims, però més privats que no pas públics.

Des del meu punt de vista, vostès han d'entendre que aquesta crítica sigui absolutament normal de fer i que no sigui raonable que vostès diguin amb això que no toca i que simplement el debat, la reflexió i fins i tot la crítica no els puguin entomar sanament com s'han d'entomar les crítiques.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Herrera. A continuació té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, jo no reincidiré en el que ja hem discutit, jo crec que està discutit, com li he dit, i vostè ho ha especificat, portem molts pocs dies d'aquest nou Govern i per tant, temps hi haurà i anirem veient i anirem fent el seguiment, i la tasca d'oposició que pertoca al nostre grup i com a altres grups de la cambra.

Però sí que crec que li he fet referència, i vostè hi ha reincidit, al fet que si se'ns vol limitar la despesa evidentment que hem de poder controlar els ingressos. Això no és així, vostè ho sap perfectament, i vostè diu: miri, diu, de l'acord de finançament que es va fer amb aquest model que tenim estatutari, diu, hi ha una part que l'Estat no compleix. I tant, vostès tenen l'obligació que l'Estat compleixi. També li ho ha recordat el senyor Nadal. Com a disposició addicional tercera i amb totes les clàusules que s'hi han posat.

Però vostè sap perfectament que no és tan fàcil que l'Estat compleixi. I d'aquí, si em permet dir-li, d'aquí plora la criatura, perquè ells han fet de la deslleialtat permanent, eh?, cap a Catalunya una manera de viure i una manera de treballar.

Això no només ho viurem en l'àmbit del finançament, no han complert ni amb les inversions, l'excusa va ser la crisi, eh?, per retardar, no han complert amb la clàusula de seguretat que es va establir per part del Govern anterior perquè complissin amb la disposició addicional tercera, ni han complert amb l'acord de finançament.

Com tampoc han complert, i tenim l'amenaça en l'àmbit lingüístic, eh?, amb alguns dels compromisos verbals que veiem el ministre d'Educació, però que per altra cosa aquí hi ha una sentència del Tribunal Constitucional i una interpretació del Tribunal Suprem.

Per tant, les amenaces hi són, eh? I les debilitats hi són, hi han estat sempre, i les debilitats les coneixem. La debilitat és, evidentment, que quan ells es posen d'acord, hi ha una majoria parlamentària a Madrid, ara, doncs, hi ha un consens bàsic que s'està congruïent, però viurem després de les eleccions espanyoles, dintre d'un any, possiblement una altra majoria absoluta, amb la qual cosa el marge de maniobra clàssic

—que suposo que vostè pensa que li pot encomanar al senyor Duran— pot quedar molt reduït. Per tant, crec que el que no ens podem permetre és esperar a veure què passa, i crec que vostès com a Govern tenen la iniciativa d'encapçalar i liderar. I liderar vol dir, primer, cal explicar a tota la gent de Catalunya on som també en dèficit fiscal.

L'anterior Govern va fer, en el seu moment, una publicació de balances fiscals, que va provocar —era una interpretació per part dels serveis econòmics de la Generalitat— finalment que el Ministeri d'Hisenda, després d'onze anys, acabés publicant les xifres, amb els dos càlculs i tots els pros i condicionants que s'hi hagin de posar, expliqués quin és el dèficit fiscal que pateix Catalunya. Bé, jugar nosaltres i no esperar què passa a Madrid és reeditar i fer aquest estudi i tornar-lo a publicar. La gent de Catalunya ha de saber que, més enllà de l'estat de dret que algú defensa a capa i espasa, hi ha una realitat, eh?, que hi ha un càstig fiscal cap a Catalunya.

Segon, li ho torno a dir, i per nosaltres no quedarà: posem-nos a treballar, establim una proposta pròpia, no esperem veure els esdeveniments. I això no els exigeix a vostès de la responsabilitat d'obligar a complir tot allò que s'hagi de complir. Perquè jo també sóc conscient de la dificultat que tindrà vostè, la mateixa dificultat que tenia l'anterior Govern. Hi ha una dificultat, perquè el model autonòmic que ara diuen que volen retallar està pensat i construït sobre la base del dèficit fiscal dels catalans. És així. I, és clar, tots sabem que la part més important d'inversió social i de despesa la tenim en aquestes competències: educació, salut, serveis socials, habitatge, cultura. I podríem continuar. Però aquí han de fer l'esforç ells, i no el faran.

I vostè sap perfectament que aquesta cortina de fum, que és per amagar la incapacitat del Govern espanyol per afavorir l'economia productiva, perquè ho ha demostrat; la incapacitat del primer partit de l'oposició, el Partit Popular, per donar una resposta seriosa a la situació actual i beneficiar l'economia productiva, l'acabaràn pagant els catalans. I aquest és el discurs. Per tant, jo el que li demano és, escolti, obligui a complir el que s'hagi de complir, però sàpiga que aquí hi té una cambra i hi ha un organisme en el qual vostè s'hi pot recolzar per trobar el consens i l'acord, per establir una proposta i que la gent de Catalunya sàpiga què demanem des d'aquí. Primer, evidentment, que es compleixi la llei. Però no l'estan complint ni la compliran, i ho sap perfectament. I els instruments que tenen vostès com a govern, que té aquest Parlament i que puguin donar les conjuntures aritmètiques i parlamentàries a Madrid, són molt limitats.

El Govern espanyol ja s'ha buscat aliats, ja en té, i no són precisament vostès. Per tant, jo li demano que no perdem més temps i construïm. I no li tinc cap recança, no li requi en cap moment el fet de pensar que això ens desviarà de l'objectiu de la crisi. Aquest és un argument que no ha de venir de les seves files, precisament. L'argument que la defensa dels interessos de Catalunya: culturals, econòmics, lingüístics, nacionals va en detriment de la lluita contra la crisi, no pot sor-

tir de les seves files. Això forma part d'un altre argot, d'un altre vocabulari, d'un altre diccionari.

Per tant, senyor Mas, sap on som, però crec que no pot defugir la responsabilitat de començar a construir una proposta pròpia des de Catalunya, sense límits, com diu vostè, perquè, en definitiva, res pot esperar per part del Govern de l'Estat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Joan Laporta, en nom de Solidaritat Catalana per la Independència.

Joan Laporta i Estruch

Bé, gràcies, presidenta. Referent a la reducció dels departaments, dels alts càrrecs i dels eventuais, president, crec que aquesta qüestió era una decisió que s'havia de prendre, era necessària, i per tant, a més a més era evident. Jo el que demanaria és que tampoc sobrevalorem aquestes decisions. Crec que per aquest camí anem bé, perquè, repeteixo, és una qüestió que era necessària i evident.

Per altra banda, referent a la consellera de Justícia. És a dir, nosaltres la jutgem per la seva trajectòria. Cinc minut abans d'acceptar el càrrec va fer unes manifestacions assimilant el que eren les consultes per la independència, com he dit abans, als funerals proetarres. Per tant, això ens sembla que amb aquest pensament, amb aquesta mentalitat no és la persona més adequada. En qualsevol cas, ha estat una decisió seva i ja li he dit abans que està en el seu dret i és la seva responsabilitat. Pensem que per avançar amb aquest Govern que fa...allò que deien vostès— el trànsit nacional, doncs, persones d'aquest pensament polític, llevat que un cop exerceixi les seves funcions com a consellera canviï de pensament, doncs no són les persones més idònies per anar en la direcció que Catalunya sigui un estat de la Unió Europea.

Referent al senyor Duran Lleida, m'ha quedat clar. M'ha quedat clar que el senyor Duran Lleida, tota la seva actuació, totes les seves responsabilitats depenen de vostè, de Presidència, i les responsabilitats que es puguin exigir al senyor Duran Lleida les hi haurem d'exigir a vostè.

Per altra banda, sé que la qüestió referent al concert econòmic, ara pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, requerirà certa paciència, haurem d'esperar. Crec que té vostè un temps prudencial, ja li dic que des de Solidaritat Catalana per la Independència té un temps prudencial per treballar aquesta proposta estrella del seu programa electoral i, repeteixo, que hauria de ser, segons vostè, una solució per sortir-nos de la crisi.

Ara bé, jo li demanaria que no s'instal·li en la queixa, que no hi ha dotació en el fons que estava destinat al concert. No s'instal·li en la queixa, això no fa por als

governants espanyols. Crec que és molt important que des de la seva autoritat com a president de la Generalitat treballi per divulgar els avantatges que té per a Catalunya ser un estat de la Unió Europea. Crec que és una oportunitat única que tenim. I això sí que li demano, des de la seva posició, cara als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, crec que seria molt bo que expliqués les qüestions referents al dèficit fiscal i els avantatges que tindria per a Catalunya ser un estat de la Unió Europea.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Laporta. A continuació té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Albert Rivera, representant de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Breument, senyor Mas, i alguns altres representants que també han parlat aquí han tret fotocòpies de titulars d'avui, aprofito l'avinentsa per dir-li que nosaltres complim el pacte anticorrupció que vam proposar en el debat d'investidura. L'hem fet arribar a tots els partits i arribarà durant aquesta setmana a qui no li hagi arribat. Com a mínim, senyor Mas, posem-nos-hi, treballem, perquè no calgui mirar enrere amb el retrovisor, sinó prenguem mesures per treballar tots per la transparència i contra la corrupció.

Senyor Nadal, la solució no és només treure fotocòpies o titulars, que té tot el dret de fer-ho, sinó posar solucions perquè això no passi, perquè no es generi aquesta empastifada general que deia el senyor Turull. Treballem. Jo crec que el ciutadans ens demanen que treballem per això, en constructiu i en positiu. Passem pàgina i treballem per a això. Li farem arribar i treballarem per una ponència conjunta perquè així sigui.

Deixi'm dir-li dues coses només, respecte..., ho ha dit vostè abans, n'ha fet referència directa: «Col·laborin tots els grups per defensar allò que ens deuen», deia vostè, d'aquests mil milions. Compti amb nosaltres. Però deixi'm que li demani una altra cosa: respecti vostè els pactes, tots, i respecti vostè les lleis i les sentències. I el pacte és que tindrà Ciutadans al seu costat per demanar inversions de l'Estat a Catalunya, que calen, són necessàries i s'han de complir, però vostè també ha de complir a Catalunya les sentències del Tribunal Constitucional, li agradin més o li agradin menys, però també les ha de complir. Ens poden agradar més o menys els pactes, però estan per complir-los, i també les sentències. Ens tindrà al costat per defensar les inversions a Catalunya que calen, com vostè diu. Però no generem la idea que ens roben de fora. I deixi'm dir-li —ja sé que no és vostè directament— al senyor Puigcercós, que parlava ara del dèficit, que l'Estat autonòmic s'ha construït amb el dèficit i l'espoli català, l'espoli fiscal català.

Senyor Puigcercós, no li fa a vostè vergonya, després de sentir el que hem sentit aquí, que vostès han desviat gairebé, s'han desviat un 50 per cent del pressupost,

parlar d'espoli, quan l'espoli l'hem tingut aquí? Quan vostès han desviat els pressupostos, quan ens han deixat endeutats fins a les celles als catalans, ara vostès, el tripartit ens diuen que l'espoli ve de Múrcia, ens roben, no? Doncs, miri, potser l'espoli l'hem tingut dintre. Parlant de les seves paraules, jo no parlo d'espoli, parlo de dèficit públic, que és la realitat. I vostès ens han deixat un dèficit públic, que a mi m'han preocupat les paraules que ha dit aquí el senyor Mas, em preocupa les dades que ha posat sobre la taula, em preocupa i molt. Segurament, hi ha molts catalans que ens ha vist en aquesta sessió, que vostès hagin deixat això com ho han deixat, que hi hagi una desviació del 50 per cent, que ara hagin de venir retallades. M'agradarà veure quina és l'actitud del tripartit i d'aquests partits que han portat el Govern fins aquí, ara que tocarà prendre mesures.

Nosaltres estarem al costat de la responsabilitat, i quan hi hagin retallades direm que es comenci la casa, no per la teulada, amb els drets socials, sinó en les estructures polítiques, en els consells comarcals, en les vegueries, en estructures que són prescindibles per garantir el benestar. Però parlem-ne amb responsabilitat. S'han passat vostès ràpidament a l'oposició oblidant el que han deixat, l'herència que han deixat sobre la taula. Per tant, parlar de dèficit, senyor Puigcercós,

quan vostès han deixat el que han deixat i la casa com està, la veritat és que em sembla com a mínim poc digne d'aquells que han estat governant fins fa quatre dies.

Res més, senyor Mas. Simplement, oferir-nos novament per a aquests temes puntuals en matèria econòmica, com li hem dit. I, sobretot, que si hi han pactes els defensarem perquè es compleixin, però aquí també vostès compleixin aquestes sentències, compleixin amb la legalitat, compleixin amb l'Estat de dret, i segurament ens hi podrem trobar. Si no, ens tindrà, lògicament, fent oposició i de la dura.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Atès que ja hem acabat aquest punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

Recordo als senyors diputats i senyores diputades que aquesta tarda, d'acord amb la convocatòria que els he fet, comencem i acabem la constitució de cadascuna de les comissions aprovades avui.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i dotze minuts.